

En udstilling af syv kirketider

Kapitel fire

The Smyrnaean Church Age

Johannes' Åbenbaring 2:8-11

"Og skriv til englen for menigheden i Smyrna: Dette siger den første og den sidste, han, som var død og blev levende:

Jeg kender din trængsel og din fattigdom - men rig er du! - og jeg ved, at du spottes af dem, der påstår at være jøder og ikke er det, men er Satans synagoge.

Frygt ikke for, hvad du skal lide. Djævelen vil kaste nogle af jer i fængsel, så I prøves, og I får trængsel i ti dage. Vær tro til døden, og jeg vil give dig livets sejrskrans.

Den, der har øre, skal høre, hvad Ånden siger til menighederne. Den, der sejrer, skal ikke skades af den anden død."

Introduktion

For at opfriske jeres sind vil jeg igen påpege, hvordan vi finder frem til navnene på budbringerne til de forskellige tidsaldre. Gud har i Sin suveræne vilje sørget for, at den nytestamentlige kirkes historie ikke gik tabt, ligesom Han sørgede for, at Israels historie ikke gik tabt ved at placere den i Bibelen og bekræfte den i dag ud fra de mange skrifteruller, lerkar og andre artefakter, som arkæologerne har fundet og fortolket. Vi har faktisk en løbende kommentar til Bibelens historie fra den første side og frem til nu.

Så ved at læse historien kan vi finde ud af, hvilken mand eller mænd i de forskellige tidsaldre, der var tættest på Guds oprindelige mønster, Apostlen Paulus. Dem, som Gud brugte til at bringe sit folk tilbage til sandhedens ord, ville være dem, vi skulle undersøge. Ud af dem ville der så være én i hver tidsalder, som ville skille sig klarest ud som den, der var tættest på Ordets mønster og kraft. Denne ene ville være budbringeren. Tidsaldrene kan også findes ved at studere historien. Man behøver blot at læse tidsaldrene, som de findes i Johannes' Åbenbaring, og det hele passer perfekt med historien, som DET SKAL. Eftersom kirkens tidsaldre var forudsagt af Gud, og deres betingelser var åbenbaret, så ville den historie, der ville følge, nødvendigvis være som beskrevet i Bibelen. Så enkelt er det - men enkelhed er jo nøglen til Ordet. Med alt dette har jeg ikke blot været en studerende og en historiker, jeg har forsøgt at være en åndeligt tænkende mand, og det var kun med Guds Ånds definitive godkendelse, at jeg valgte de mænd, jeg har valgt. Dette er sandt, da Gud kender mit hjerte.

Budbringeren

Ved at bruge vores gudgivne regel om at vælge budbringeren for hver tidsalder, erklærer vi uden tøven, at Irenæus blev ophøjet af Herren til denne position. Han var discipel af den store helgen og troens kriger, Polykarp. Og der er ingen tvivl om, at da han sad ved den store mands fødder, lærte han de kristne nådegaver, der flød fra hans indviede liv, for Polykarp var en af de virkelig berømte helgener i alle tidsaldre, når man ser det i lyset af et uskyldigt liv.

Du vil huske fra din egen læsning, at Polykarp led martyrdøden. Han var for gammel til at flygte og for oprigtig en mand til at lade en anden skjule ham og derefter lide en straf for at gøre det, så han overgav sig selv til døden. Men før han gjorde det, bad han om og fik tilladelse til at bede i to timer for sine brødre i Herren, for guvernøren, for sine fjender og sine fangevogtere. Ligesom de store helgener til alle tider, og i ønsket om en bedre opstandelse, stod han fast, nægtede at fornægte Herren og døde med en fri samvittighed. Han blev anbragt på bålet (løsnet på hans egen anmodning), og ilden blev tændt. Ilden bøjede sig væk fra hans krop og nægtede at røre ham. Derefter blev han gennemboret med et sværd. Da det blev gjort, strømmede der vand ud fra hans side og druknede flammerne. Man så faktisk hans ånd forlade ham i form af en hvid due, der blev sluppet fri fra hans bryst. Men på trods af dette store vidnesbyrd var denne elev af Johannes' Åbenbareren ikke militant mod det Nikolaittanske system, for han hældede selv til organisation uden at indse, at ønsket om fællesskab og det, der så ud som en god plan for at fremme Guds arbejde, i virkeligheden var et trick fra fjenden.

Sådan var det ikke med Irenæus. Han var modstander af enhver form for organisation. Hans livshistorie, hvor han tjente Herren, var også præget af mange manifestationer i Helligånden, og Ordet blev undervist med usædvanlig klarhed og overensstemmelse med dets oprindelige forskrifter. Hans kirker i Frankrig var kendt for at have Åndens gaver iblandt sig, for de hellige talte i tunger, profeterede og oprejste de døde, og helbredte de syge ved troens bøn. Han så faren ved enhver form for organiseret broderskab blandt de ældste, pastorer osv. Han stod fast på en forenet, åndsfuldt, gavemanifesterende

lokal kirke. Og Gud ærede ham for den Guds kraft, der blev manifesteret blandt de hellige.

Han var også klar i sin forståelse af Guddommen. Og eftersom han var discipel af Polykarp, som igen var discipel af Johannes, kan vi være sikre på, at han havde så perfekt en undervisning, som det er muligt, om dette emne. I bind 1, side 412 i Ante Nicene Fathers har vi denne udtalelse fra ham om Guddommen. "Alle de andre udtryk fremhæver ligeledes titlen på ét og samme væsen, magtens Herre, Herren, altings Fader, Gud den Almægtige, den Højeste, Skaberen, Skaberen og lignende, disse er ikke navne og titler på en række forskellige væsener, men på ét og samme." Han påpegede tydeligt, at det kun er titler, ligesom Sharons Rose, Lysende Morgenstjerne, Den smukkeste af de Ti Tusinde osv. Der er heller ikke andet end ÉN Gud. Hans navn er Herre Jesus Kristus.

Så med hans strenge overholdelse af Ordet, hans vidunderlige forståelse af Skriften og Guds krafts tilstedeværelse i denne tjeneste, er han det rigtige valg for tidsalderen. Det er helt igennem uheldigt, at de andre tidsaldre ikke havde en sådan balance mellem frugt, kraft og lederskab i Helligånden og Ordet i deres budbringere.

Smyrna

Byen Smyrna lå lidt nord for Efesos ved udmundingen af Smyrnabugten. På grund af sin meget fine havn var den et handelscentrum, der var kendt for sin eksport. Det var også kendt for sine skoler for retorik, filosofi, medicin, videnskab og fine bygninger. Der boede mange jøder, og de var bitre modstandere af kristendommen, endnu mere end romerne var det. Faktisk blev Polykarp, den første biskop i Smyrna, martyrdødt af jøderne, og det siges, at jøderne vanhelligede deres helligdag (lørdag) for at bære det træ, der skulle bruges til hans ligbål.

Ordet Smyrna betyder "bitter" og er afledt af ordet myrra. Myrra blev brugt til balsamering af de døde. Vi har altså en dobbelt betydning i navnet på denne tidsalder. Det var en bitter tidsalder fyldt med død. De to vintræer inden for rammerne af kirken drev længere fra hinanden med en øget bitterhed mod den sande vintræ fra den falske. Døden var ikke kun frøet til det falske vintræ, men selv i det sande vintræ var der en snigende lammelse og afmagt, fordi de allerede var drevet væk fra den uforfalskede sandhed i de første par år efter pinse; og ingen sand troende er stærkere og åndeligt sund og levende end hans viden om og tilslutning til Guds rene Ord, som det ses af mange eksempler i Det Gamle Testamente. Organisationen voksede hurtigt og bekræftede og forstærkede medlemmernes død, for Helligåndens lederskab blev afsat, og Ordet blev erstattet af trosbekendelser, dogmer og menneskeskabte ritualer.

Da Israel indgik ulovlige alliancer med verden og dannede fællesskaber gennem ægteskab, kom den dag, hvor verden tog over, og Babylon førte Guds folk i fangenskab. Da de gik i fangenskab, havde de et præstedømme, et tempel og Ordet. Men da de kom tilbage, havde de rabbinere, en teologisk orden af farisæere, en synagoge og Talmud. Og da Jesus kom, var de så korrupte, at Han kaldte dem af deres far, djævelen, og det på trods af, at de var af Abrahams slægt ifølge kødet. I denne tidsalder ser vi det samme ske. Men ligesom "hele Israel" ikke er Israel, men en lille gruppe var de sande åndelige israelitter, så ville der altid være en lille gruppe sande kristne, Kristi brud, indtil Han kom for at hente sine egne.

I denne by var der to berømte templer. Det ene var templet, der var rejst for at tilbede Zeus, og det andet var rejst for Kybele. Og mellem disse to templer lå den smukkeste vej fra oldtiden, kaldet Den Gyldne Gade. For mig skildrer dette en yderligere indtrængen af hedenskab, som allerede var begyndt i den første tidsalder, men som kun var kendt i Rom. Sammenføjningen af de to templer for en gud og en gudinde er kimen til Mariaolatri, hvor Maria kaldes Guds mor og modtager ære og titler og kræfter, der giver hende en ligestilling med Jesus Kristus.

Den gyldne gade, der forbinder dem, er et billede på den grådighed, der fik de Nikolaittanske organisatorer til at forene stat og kirke, fordi de vidste, hvilken rigdom og magt det gav dem. Ligesom den Efesiske tidsalder blot var grobunden for den tragiske Pergameiske tidsalder, der endnu lå ude i fremtiden, var denne Smyrnaeiske tidsalder regnen, solen og den næring, der sikrede den modbydelige korrupsion, der ville bekræfte kirken i afgudsdyrkelse, som er åndelig utugt, og som hun aldrig ville rejse sig fra. Døden gennemtrængte hende fra rod til gren, og de, der tog del i hende, tog del i bitterhed og død.

Denne tidsalder varede fra 170 til 312 e.Kr.

Hilsenen

Johannes' Åbenbaring 2:8,

"Dette siger den Første og Den Sidste, han, som var død og blev levende."

"Den første og den Sidste, han, som var død og blev levende." Dette er ikke et menneskes ord. Et almindeligt menneske (hvis han kunne tale fra graven) ville sige: "Jeg er den første og den sidste, som

var levende og er død." Det første, der sker for et menneske, er, at det bliver født (bliver levende), og det sidste, der sker, er, at det dør. Så det er ikke et menneske, der taler. Det er Guddommen. Mennesket (Adam) tog livet og forvandlede det til død. Men denne MAND (Jesus) tog døden og forvandlede den til liv. Adam tog uskylden og forvandlede den til skyld. Denne ene tog skyld og vendte den til retfærdighed. Adam tog et paradys og forvandlede det til en øde, hylende ørken; men denne mand kommer tilbage for at forvandle en jord, der gynger og skælver af ødelæggelse, til et nyt Eden. Adam tog et liv i fællesskab og glæde med Gud og forvandlede det til en ørken af åndeligt mørke, der frembragte al synd, moralsk forfald, smerte, lidelse, vildfarelse og korrupsion, der kæmper i menneskers sjæle. Men denne Ene, fra al den tragiske død og fornedrelse, der fyldte menneskeheden, frembragte et liv i retfærdighed og skønhed, så som synden engang herskede til døden, så kan mennesker nu herske i retfærdighed ved En, Kristus Jesus; og ikke som lovovertredelsen var, selvom den virkelig var forfærdelig, men nu er Hans gave til evigt liv meget mere.

Og her går Han midt iblandt dem, som Han har forløst, selv Sin kirke. Og hvad var det for nogle, der blev forløst? Var der ikke mange som Paulus, mordere og fordærvere? Var der ikke mange som den døende tyv, røvere og menneskemordere? Alle trofæer af Hans nåde. Alle bragt tilbage fra de døde. Alle gjort LEVENDE i Kristus Jesus, Herren.

Jeg undrer mig om, du har bemærket hilsenen til den første alder og derefter bemærket den til denne alder. Bare læg dem sammen. "Dette siger Han, som holder de syv stjerner i Sin højre hånd og vandrer midt iblandt menighederne. Dette siger den første og den sidste, Han, som var død og blev levende." Det er én og samme person. Og Han lader os vide, at kirken er Hans.

Sådan som frøet af frugten er midt i frugten, sådan er Han, den Kongelige Sæd, midt i kirken. Ligesom sæden alene har liv i sig, således er Han ophavsmand til liv i kirken. Hans vandring betyder Hans utrættelige omsorg for den. Han er den Ypperste Hyrde, der våger over sine egne. Det er Hans ret, for Han har købt kirken med Sit eget blod. Det blod er Guds blod. Ham, der ejer denne kirke, er Gud, selve Gud. Han er "den første og den sidste". Den titel betyder evighed. Han var død og er levende. Han betalte prisen, så Han har eneejerskab over Guds tempel. Han hersker over det. Han bliver tilbedt i det. Han bryder sig ikke om, at nogen overtager Hans Herredømme og autoritet. Der er ingen tvivl om, at grunden til, at Han introducerer Sig selv til hver tidsalder som Guddom, er for at advare og trøste folket. Han advarer det falske vintræ, og Han trøster det sande vintræ. Dette er den ENE SANDE ALMÆGTIGE GUD. Hør Ham og lev.

Tidsalderens betingelser

Johannes' Åbenbaring 2:9,

"Jeg kender din trængsel og din fattigdom - men rig er du! - og jeg ved, at du spottes af dem, der påstår at være jøder og ikke er det, men er Satans synagoge."

Nøglen til denne tidsalder er tydeligvis trængsel. Hvis der var trængsel i den første tidsalder, er der nu forudsagt en intensiveret trængsel i hele den anden tidsalder. Der er ingen tvivl om, at de følgende ord af Paulus gjaldt for skaren af kristne, uanset hvor de var i verden og i enhver tidsalder.

Brevet til Hebræerne 10:32-38,

" Husk den første tid, da I efter at være blevet oplyst udstod megen kamp og lidelse, når I enten selv blev stillet offentligt til skue under spot og mishandling eller gjorde fælles sag med andre, når de blev behandlet sådan.

For I led med de fængslede, og I fandt jer med glæde i, at man røvede jeres ejendom, fordi I vidste, at I ejer en bedre formue, som ikke forgår.

Kast altså ikke jeres frimodighed bort, den bærer en stor løn i sig.

For I har brug for udholdenhed, så I kan gøre Guds vilje og få det, som han har lovet.

For nu varer det kun en ganske kort tid, så kommer han, som skal komme, og han udebliver ikke;

og min retfærdige skal leve af tro, men viger han tilbage fra det, har min sjæl ikke behag i ham."

Alene det, at godhjertede mennesker omgås den sande troende, kan meget vel medføre døden til gengæld for deres venlighed.

Nu siger Herren, den almægtige Gud: "JEG VED det." Der går Han midt iblandt Sit folk. Der er Han, den Ypperste Hyrde for flokken. Men holder Han forfølgelsen tilbage? Dæmmer Han trængslen? Nej, det

gør Han ikke. Han siger blot: "JEG KENDER jeres trængsler - jeg er slet ikke ligeglad med jeres lidelser." Sikke en anstødssten dette er for så mange mennesker. Ligesom Israel spekulerer de på, om Gud virkelig elsker dem. Hvordan kan Gud være retfærdig og kærlig, hvis han bare ser til, mens hans folk lider?

Det var det, de spurgte om i Malakias' Bog 1:1-3,

"Et profetudsagn. Herrens ord til Israel ved Malakias.

Jeg elsker jer, siger Herren. I spørger: Hvordan elsker du os? Esau er jo Jakobs bror, siger Herren, men jeg elsker Jakob

og hader Esau. Hans bjergland gør jeg til ødemark, jeg giver hans arvelod til ørkenens sjakaler."

Ser du, de kunne ikke forstå Guds kærlighed. De troede, at kærlighed betød ingen lidelse. De troede, at kærlighed betød en baby med forældres omsorg. Men Gud sagde, at Hans kærlighed var "valgfri" kærlighed. Beviset på hans kærlighed er UDVÆLGELSE - at uanset hvad der skete, blev Hans kærlighed virkelig bevist ved, at de blev udvalgt til frelse (fordi Gud har udvalgt dig til frelse gennem helliggørelse af Ånden og tro på sandheden). Han kan overgive dig til døden, som Han gjorde med Paulus. Han kan dømme dig til lidelse, som Han gjorde med Job. Det er Hans myndighed. Han er suveræn. Men det er alt sammen med et formål. Hvis Han ikke havde et formål, så ville Han være kilde til frustration og ikke til fred. Hans formål er, at vi, efter at have lidt et stykke tid, skal blive fuldkomne, blive etablerede, styrkede og afklarede. Som Job sagde: "Han giver os styrke." (Jobs Bog 23:6b) Du kan se, at Han Selv led. Han lærte lydighed ved de ting, Han led. Han blev faktisk gjort perfekt af de ting, Han led.

Brevet til Hebræerne 5:8-9,

"Skønt han var søn, måtte han lære lydighed af det, han led,

og da han havde nået målet, blev han årsag til evig frelse for alle dem, som adlyder ham."

I klar tale blev selve Jesu karakter fuldendt af lidelse. Og ifølge Paulus har han efterladt sin kirke et mål af lidelse, så de også ved deres tro på Gud, mens de lider for ham, kan komme til et sted med fuldkommenhed. Hvorfor ønskede han dette?

Jakobs Brev 1:2-4,

Mine brødre, I skal kun regne det for glæde, når I kommer ud for prøvelser af forskellige slags;

I ved jo, at når jeres tro prøves, skaber det udholdenhed.

Og udholdenheden skal føre til fuldendt værk, for at I kan være fuldkomne og helstøbte og ikke stå tilbage i noget."

Hvorfor står han ved siden af? Årsagen står i Paulus' Brev til Romerne 8:17-18,

"Men når vi er børn, er vi også arvinger, Guds arvinger og Kristi medarvinger, så sandt som vi lider med ham for også at herliggøres med ham.

Jeg mener nemlig, at lidelserne i den tid, der nu er inde, er for intet at regne mod den herlighed, som skal åbenbares på os."

Medmindre vi lider med ham, kan vi ikke regere med ham. Du er nødt til at lide for at regere. Grunden til dette er, at karakter simpelthen aldrig skabes uden lidelse. Karakter er en SEJR, ikke en gave. En mand uden karakter kan ikke regere, fordi magt uden karakter er satanisk. Men magt med karakter er egnet til at herske. Og eftersom han ønsker, at vi skal have del i hans trone på samme grundlag, som han overvandt og er sat på sin Faders trone, så må vi overvinde for at sidde sammen med ham. Og den lille midlertidige lidelse, vi går igennem nu, er ikke værdig til at blive sammenlignet med den enorme herlighed, der vil blive åbenbaret i os, når han kommer. Åh, hvilke skatte der er lagt til side for dem, der er villige til at gå ind i hans rige gennem megen trængsel.

"I skal ikke undre jer over den ildprøve, I er ude for."

Det er, hvad Peter sagde. Er det mærkeligt, at Gud ønsker, at vi skal udvikle en Kristus-lignende karakter, som kommer gennem lidelse? Nej herre. Og vi har alle prøvelser. Vi bliver alle prøvet og tugtet som sønner. Der er ikke nogen, der ikke går igennem det. Den kirke, der ikke lider og ikke bliver prøvet, har det ikke - den er ikke Guds.

Brevet til Hebræerne 12:6,

"For den, Herren elsker, tugter han, og enhver søn, han tager imod, pisker han. Men hvis I er uden tugt, som alle har del i, så er I bastarder og ikke sønner."

Denne særlige tilstand i Smyrna må gælde for alle tidsaldrer. Der er ingen tidsalder, der er fri for den. Der er ingen sande troende, der er fri for det. Dette er af Gud. Det er Guds vilje. Det er nødvendigt. Vi har brug for, at Herren lærer os den sandhed, at vi skal lide og være Kristuslignende, når vi gør det. "Kærligheden lider længe og er venlig."

Matthæusevangeliet 5:11-12,

"Salige er I, når man på grund af mig håner jer og forfølger jer og lyver jer alt muligt ondt på."

"Fryd jer og glæd jer, for jeres løn er stor i himlene; således har man også forfulgt profeterne før jer."

Livets overskyede himmel og storme er ikke tegn på Guds misbilligelse. Blå himmel og stille vand er heller ikke tegn på Hans kærlighed og godkendelse. Hans godkendelse af enhver af os er kun i DE ELSKEDE. Hans kærlighed er valgfri, som han havde til os, før verden blev grundlagt. Elsker han os? Ja, det gør han. Men hvordan skal vi vide det? Vi ved det, fordi HAN SAGDE DET og viste, at Han elskede os, for Han bragte os til sig og gav os Sin Ånd og gjorde os til sønner. Og hvordan skal jeg bevise min kærlighed til Ham? Ved at tro på, hvad Han sagde, og ved at glæde mig midt i de prøvelser, som Han i sin visdom lader komme.

"Jeg kender din fattigdom (men du er rig)."

Der er det igen. Se ham gå op og ned midt i sin menighed. Som en far ser han ned på sin familie. Han er overhoved for sin husstand. Han er forsørgeren. Han er beskytter. Alligevel ser han på deres fattigdom. Åh, hvor den uuddannede troende snubler over dette. Hvordan kan Gud bære at se på sine egne i en tid med nød og ikke bare stoppe det hele - bare give efter og overøse dem med alt materielt?

Her er du nødt til igen at tro på Guds kærlighed, godhed og visdom. Det er også nødvendigt. Husk, at han formanede: "Tænk ikke på morgendagen, hvad I skal spise, eller hvad I skal tage på. Jeres Fader ved, hvad I har brug for. Han, som klæder liljen og fodrer spurven, skal gøre meget mere for jer. Disse fysiske ting er ikke de sande basale fornødenheder i jeres liv, for et menneskes liv består ikke af de ting, det ejer. Men søg hellere først Guds rige og hans retfærdighed, så vil alle materielle fornødenheder blive lagt til jer."

Guds folk er ikke materielt indstillede. De er Kristussindede. De søger ikke de skatte, der er nedenunder; de søger dem ovenover. Det er helt sandt, at de fleste kristne IKKE er rige. De er snarere på den fattige side. Sådan var det på Jesu tid. Det var sandt på Paulus' tid, og det burde være sandt i dag. Åh, det er ikke så sandt i dag, for Laodikeas tidsalder er præget af stor rigdom, hvor kriteriet for åndelighed ofte er en overflod af jordiske goder. Hvor er kirken dog rig på goder. Men hvor fattig på ånd. "Velsignet være I fattige, for Guds rige er jeres. Guds rige er IKKE kød og drikke." Det er ikke materielt. Det er INDEN i os. En rig mand er rig på Gud, ikke på verdslige ting.

"Åh," råber Ånden, "jeg ser din fattigdom. Jeg ser din nød. Du har ikke meget, hvis overhovedet noget, at prale af. Det, du havde, er blevet taget fra dig. Du gav med glæde afkald på dine ejendele i bytte for det evige. Der bliver grinet af dig. Du bliver foragtet. Du har ingen materielle ressourcer at falde tilbage på. Men du er rig på trods af det hele. Din sikkerhed ligger i Ham, som er dit skjold og din overordentlig store belønning. Dit rige er endnu ikke kommet. Men det vil komme. Og det vil være et evigt et. Ja, jeg er opmærksom på dine prøvelser og sorger. Jeg ved, hvor svært det er at komme videre. Men jeg vil huske alt dette, når jeg vender tilbage for at gøre krav på dig som Min egen, og så vil jeg belønne dig."

Det er ikke rettet imod de rige mennesker, for Gud kan frelse en rig mand. Nogle af Guds børn er rige. Men penge kan være sådan en fælde, ikke kun for dem, der har dem, men også for dem, der ikke har dem. Helt tilbage i den første tidsalder råbte Jakob til dem, der satte pris på rige mennesker: "I kan ikke tro på vor Herre Jesus Kristus, og så gøre forskel på folk." De fattige der forsøgte at smigre de rige for at få hjælp, i stedet for at stole på Gud. "Gør det ikke," siger Jakob. "Lad være med at gøre det. Penge er ikke alt. Penge er ikke svaret." Og i dag er det heller ikke svaret. Vi har mere rigdom, end vi nogensinde har haft, og alligevel bliver der udrettet mindre Åndeligt. Det er ikke med penge, at Gud arbejder. Han bevæger sig ved sin Ånd. Og denne Åndens bevægelse kommer kun til et liv, der er indviet til Ordet.

Satans synagoge

Johannes' Åbenbaring 2:9b.

"jeg ved, at du spottes af dem, der påstår at være jøder og ikke er det, men er Satans

synagoge."

Her er et vers, som man bør tænke meget over, ikke kun fordi det er meget ejendommeligt i sit indhold, men også fordi det næsten gentages i en tid, der er over tusind år senere.

Johannes' Åbenbaring 2:9

"Jeg kender din trængsel og din fattigdom - men rig er du! - og jeg ved, at du spottes af dem, der påstår at være jøder og ikke er det, men er Satans synagoge."

Til at begynde med beskriver ordet Jøder ikke det Jødiske folks religion. Det refererer kun til Judas folk og har den samme præcise betydning, hvis jeg sagde, at jeg er født i Irland. Disse mennesker sagde, at de faktisk var jøder, rigtige jøder af fødsel. De var løgnere. De var ikke jøder af fødsel, og de var ikke jøder af religion.

Hvis alt dette er sandt, hvad var de så? De var et bedraget folk, som allerede var en del af kirken. De tilhørte det falske vintræ.

De var ikke fra den sande kirke, men fra den falske kirke, fordi Gud sagde, at "de var Satans synagoge". Ordet for synagoge er ikke det samme ord, som vi bruger for kirke. I Bibelen betyder kirke "de kaldede" eller "de tilkaldte". Salmisten sagde om disse udvalgte mennesker,

"Lykkelig den, du udvælger og bringer nær, han bor i dine forgårde."

Salmernes Bog 65:5.

Men betydningen af synagoge er "forsamling eller sammenkomst". Det kan være godt eller dårligt, men i dette tilfælde er det dårligt, for det er dem, der ikke samles for Gud, men for sig selv. Esajas sagde om dem,

"Hvis nogen angriber dig, er det mod min vilje, den, der angriber dig, skal falde i kamp mod dig."

Esajas' Bog 54:15.

Og da de helt sikkert var imod det sande vintræ, vil Gud en dag ødelægge dem.

Hvorfor har vi nu et folk, der er blandet ind i kirkens rammer og kalder sig jøder? Årsagen er denne: Eftersom de var løgnere, kunne de påstå lige, hvad de ville. De kunne sige, hvad de ønsker, som om det var en kendsgerning, og så holde fast i det. Og i dette tilfælde kunne de lyve med en meget stærk tanke i baghovedet. Var det ikke sådan, at den tidlige kirke næsten, hvis ikke udelukkende, bestod af jøder, hvilket gjorde dem til de oprindelige medlemmer af Hans legeme? De tolv apostle var jøder, og de senere apostle var enten jøder eller proselytter. Så hvis mennesker sværgede, at de var jøder, ville det give dem en fortrinsstilling og et krav på originalitet. Fortæl en løgn. Hold dig til den. Tag dig ikke af fakta eller historie. Bare sig det og bliv ved med at sige det til folk, og snart vil folk tage imod det.

Fangede du noget der? Er det ikke den samme ånd, der hersker i kirken i dag? Er der ikke en gruppe, der hævder, at de er den oprindelige og sande kirke, og at frelsen kun findes i hende? Påstår de ikke, at de har rigets nøgler, som de modtog fra Peter? Påstår de ikke, at Peter var deres første pave, og at han boede i Rom, selvom der ABSOLUT INGEN HISTORISKE FAKTA er for det? Og selv hendes mest veluddannede og vidende tilhængere tror på hendes løgne. Satans synagoge! Og hvis Satan er hendes far, og han er løgnens far, så er det ikke mærkeligt, at dem i hans synagoge også er løgnere.

Overvej tanken om blasfemi. Disse fra Satans synagoge spottede ikke Gud i dette tilfælde (selvom det siger sig selv), men de spottede den sande kirke. Det er helt sikkert. Ligesom Kain forfulgte og dræbte Abel, fordi han (Kain) var af den onde, og ligesom de døde formelle jødiske tilhængere (Jesus sagde, at de var af deres far, djævelen) forsøgte at ødelægge de kristne i de første par år af den første tidsalder, forsøger den samme gruppe (det falske vintræ) nu i endnu højere grad at ødelægge de sande troende i den anden tidsalder. Den antikristelige ånd vokser.

Den gruppe, der så langsomt sneg sig ind i kirken ved sine GERNINGER (Nikolaittanismen), frygter ikke længere at blive afsløret, men er åbent organiseret i en gruppe, der samler sig selv, og kommer imod den sande kirke i utilslørt fjendtlighed.

Når jeg nu siger, at dette var en organiseret antikristelig kirke, giver jeg dig sandheden fra autentificeret historie. Den første kirke, der blev grundlagt i Rom (vi vil følge dens historie i den Pergameiske tidsalder), havde allerede forvandlet Guds sandhed til en løgn ved at introducere en hedensk religion med kristne navne og betydninger. I den anden tidsalder var den så hedensk (selvom den hævdede at være den sande kirke), at Polykarp i en meget høj alder rejste omkring 2500 km for at bede dem om at vende om. De ville ikke gøre det. De havde et solidt hierarki og en solid organisation, og

en fuldstændig afvigelse fra Ordet. Dette er Satans synagoge, fuld af blasfemi, hvor der allerede var frø til Nikolaitanismens doktrin, og som snart ville være det egentlige sæde eller magt for satanisk religion. Og det er helt rigtigt, for Johannes' Åbenbaring 2:9 siger IKKE, at disse mennesker er AF Satans synagoge, men det siger, at de ER SATANS SYNAGOGGE.

Antikrists Ånd er ikke ny. Det er ikke noget, der lige er kommet i kirkens tidsalder. Den har været her hele tiden. For at få en klar forståelse af, hvordan den virker, hvordan den går imod Gud og tager over i kirken, skal vi kigge på Det Gamle Testamente og se det der. Lad os undersøge denne ånd, som den manifesterede sig i Israel, da hun kom ud af Egypten for at være kirken i ørkenen.

Ligesom den tidlige kirke startede under Helligåndens rene tjeneste med tegn og undere og manifestationer som profeti, tungetale og fortolkning, visdom, kundskab og helbredelse, så var Israel, da de forlod Egypten, under ledelse af Guds Ånd, der manifesterede sig i gaver. Gud var folkets leder. Faktisk var Han deres Konge. Han var en Faderkonge. Han tog sig af Israel, som en mand tager sig af sin familie. Han gav dem mad, kæmpede deres kampe, glattede deres vanskeligheder ud og løste deres problemer. Han havde bare travlt med dem. De var den eneste nation, som Han virkelig var Gud for. Men en dag kom de til at se sig omkring, og de så filistrene og andre nationer med konger over dem. Det fangede deres øjne, og de besluttede, at de burde menneskeliggøre deres lederskab, så de ønskede sig en konge. Nu ville Gud selv menneskeliggøre lederskabet i skikkelse af Herren Jesus Kristus, men de kom ham i forkøbet. Satan kendte Guds plan, så han lagde den i folks hjerter for at komme Gud (Ordet) i forkøbet.

Da de henvendte sig til Samuel og bad om en konge, blev Samuel så forfærdet, at hans hjerte næsten svigtede ham. Gud havde ledt sit folk gennem denne indviede profet, der var bekræftet af Skriften, og han følte, at han var blevet afvist. Han samlede folket og bønfuldt dem om ikke at vende sig bort fra den Gud, der havde båret dem som børn, givet dem fremgang og velsignet dem. Men de blev ved. De sagde til Samuel. "Du har aldrig taget fejl i din ledelse. Du har aldrig været uærlig i dine økonomiske forretninger. Du har gjort dit bedste for at holde os i overensstemmelse med Herrens Ord. Vi sætter pris på Guds mirakler, visdom, forsyning og beskyttelse. Vi tror på det. Vi kan lide det. Og desuden ønsker vi ikke at være foruden det. Det er bare det, at vi vil have en konge til at lede os i kamp. Når vi går i kamp, er det selvfølgelig stadig vores hensigt, at præsterne skal gå i forvejen med Juda i hælene, og vi vil blæse i trompeterne og råbe og synge. Vi har ikke tænkt os at stoppe noget af det. MEN VI VIL HAVE EN KONGE, SOM ER EN AF OS, TIL AT LEDE OS."

Og Gud sagde til Samuel. "Se, de har ikke forkastet dig, men de har forkastet MIG fra at herske over dem."

Hvor var det tragisk. De var ikke klar over, at når de bad Gud om at lade dem være som resten af verden, så afviste de ham, fordi Gud havde bestemt, at hans folk skulle opføre sig anderledes end resten af verden. De er ikke af verden, og de ser ikke ud som verden, og de opfører sig ikke som verden. De er korsfæstet til verden, og verden er korsfæstet til dem.

Paulus' Andet Brev til Korintherne 6:17-18,

"Derfor: »Drag bort fra dem, og skil jer ud, siger Herren, og rør ikke ved noget urent! Så vil jeg tage imod jer,

Og jeg vil være jeres fader, og I skal være mine sønner og døtre, siger Herren den Almægtige."

Ser du, den eneste forskel mellem Israel og resten af nationerne var Gud. Hvis man lagde Gud til side, var Israel som enhver anden nation. Da Samson klippede sit hår af, var han som enhver anden mand. Læg Helligåndens lederskab til side, og kirken er INTET ANDET END VERDEN MED GUDS NAVN PÅ. Verden og kirken er alle af samme støbning, ligesom Jakob og Esau var af samme forældre, men Guds Ånd gør forskellen.

Det betyder ikke noget, om du kalder dig kristen. Det kan enhver gøre. Det afgørende er, om du har Guds Ånd i dig eller ej, for uden den Ånd er du fortabt; du er ikke en af Hans. Amen.

For ikke så længe siden spurgte jeg en dame, om hun var kristen. Hun sagde til mig: "De skal vide, at jeg tænder et lys hver aften." Hvad i alverden har det med det at gøre? Jeg er metodist, jeg er baptist, jeg er pinseven. Det har ikke noget med det at gøre. Det er Helligånden eller fortabelse.

Tja, helt tilbage i den første kirke begyndte folk at tænke over og begrunde, hvordan de kunne forbedre Gud. Nikolaitanernes gerninger begyndte at vise sig. Herefter blev en gruppe dannet. De afveg fra Ordets mønster. Alt, hvad der skal til, er bare ét ord, som ændres, og den lille smule surdej gennemsyrer hele dejen. Den, der overtræder loven på ét punkt, overtræder den på alle punkter. Eva ændrede bare ét Ord. Det var det, der gjorde det.

Og da denne Satan-centrerede gruppe blev dannet, begyndte den at hade og bekæmpe de sande troende og insisterede på, at de (de fremmede) var Guds kirke.

Læg mærke til, hvordan organisation avler had. Den ødelægger fællesskabet. Det skaber bitterhed. Det er, hvad myrra betyder. Det var det, Smyrna var fuld af. Bitterhed. En rod af bitterhed gør mange urene. Så der kom mere og mere urenhed ind. Alle tidsaldre ville mærke dens ar.

Den Smyrnaeiske kirke havde fjernet sig langt fra det oprindelige. Den var blevet en hybrid. Den havde hybridiseret sig selv på samme måde som Eva. Du ved, at en hybrid er det, der kommer ud af, at to arter blandes. Resultatet er ikke længere rent som det oprindelige. Det er en gadekrydsning. Da Eva tillod dyret at blande sin sæd med hendes, skabte hun et væsen kaldet Kain, som ikke var et rent menneske. Han var af den ONDE. Læg mærke til, hvor forskellig han var fra Abel. Læg mærke til, hvor forskellig han var fra Seth. Han hadede Gud og ville ikke adlyde Ordet, og han forfulgte og dræbte de retfærdige. Han satte sig selv over Guds Ord.

Kirken har også fjernet sig fra det, den oprindeligt var. Hun er en hybrid. Det vil sige, at den normale kirke er en hybrid. Folk siger: "Jeg er baptist." Sådan var det ikke i begyndelsen. "Jeg er metodist." Sådan var det ikke i begyndelsen. I stedet for Guds rene Ord, i stedet for de Åndsfyldte mænd i kirken, som blev ledet af åbenbaring givet af Ånden, er der nu trosbekendelser og vedtægter og uddannede mænds kvalificerede gæt. Læring har taget åbenbaringens plads. Fornuft har erstattet tro. Program har erstattet spontan lovprisning i Helligånden. Sådan var det ikke fra begyndelsen. Hele arten har ændret sig. Den er blevet en hybridkirke.

Når nu kirken bliver hybridiseret, vil den så producere rene kristne? Det kan den ikke. Det liv eller den sæd, der gør at de kristne kan blive født på ny, er ikke i dem. Det samme skaber mere af det samme. Baptisterne frembringer flere baptister, og de opfører sig som baptister. Metodister frembringer metodister, og de opfører sig som metodister. Ingen af dem kendes på Guds kraft, og det kan de heller ikke, for den er der ikke. De kendes på deres ceremonielle tilbudelse af Gud og deres trosbekendelser og dogmer.

Nu når man snakker om en hybrid. Kender du den mest berømte hybrid i verden? Den har været med os i evigheder. Det er muldyret. Det er en krydsning mellem et æsel og en hest. Det er en sjov slags dyr. Det kan ikke reproducere sig selv. Det har ikke noget liv, der kan gøre det. Men tal om arbejde. Han kan arbejde mere end en hest eller et æsel. Men pas på hans natur. Han er stædig, og man kan aldrig stole på ham. Han er et perfekt billede på hybridreligion. En krydsning mellem sandhed og mørke, for hesten er et billede på den sande troende, og æslet er et billede på den uretfærdige. Bland dem, og du får en steril, formel religion. Den har ikke livets frø. Den er død. Den kan tale om sandhed, men den kan ikke frembringe den. Den har ikke Gud i sin midte, men alligevel samles den og taler om Gud, mens den hele tiden systematisk fornægter kraften. De vil fornægte Ordet i selve Herrens navn. Og der er aldrig noget håb for dem. Er du klar over, at ingen organiseret religion nogensinde har haft en opvækkelse? Aldrig! Så snart de organiserede sig, døde de. De kan aldrig komme tilbage. Nej, det kan de ikke. Det kan jeg vise dig på skrift.

Anden Mosebog 13:13,

"Det førstefødte æsel kan du frikøbe med et stykke småkvæg; vil du ikke frikøbe det, skal du brække halsen på det. Enhver førstefødt blandt dine sønner skal du frikøbe."

Se, æslet kan blive forløst. Enhver elendig synder kan blive forløst af Jesu Kristi blodoffer eller selv blive forkastet, når han afviser Kristus. Men man kan ikke forløse muldyret. Der er ingen forløsning for ham. Der er ikke noget blod for ham. Det kan der ikke være, fordi muldyret søger tilflugt i kirken, mens æslet søger tilflugt i blodet. Muldyret har "ingen sæd" i sig, som kan blive levendegjort, men æslet har sæd.

For blot et par uger siden læste jeg en lederartikel. Ja, det var en leder af en ufrelst forretningsmand; ikke af en kristen. Han sagde, at han var forbløffet over kirkerne. Han kunne ikke forstå dem. De havde seminarier fyldt med professorer, som underviste i Guds Ord for at ødelægge det. Det kunne denne mand ikke forstå. Han var forfærdet over det. Han sagde, at han kunne forstå en ateist eller kommunist eller en fritænker eller en anden, der gjorde det. Men når kirken selv ødelagde Guds Ord, var det ensbetydende med overlagt mord. DER HAR DU DIN HYBRIDRELIGION. VÅGN OP AMERIKA, FØR DET ER FOR SENT.

Når kirken kommer væk fra Ordet, vil den tro på hvad som helst. Det er ligesom Eva. Da Kain blev født, sagde hun: "Jeg har skabt en mand ved Herrens hjælp." Er du klar over, at hun virkelig mente det? Hun troede, at hun havde skabt en mand ved Herren hjælp. Ser du, da hun først var blevet bedraget ved at tage Satans ord i stedet for Guds Ord, troede hun, at alt, hvad hun sagde, var rigtigt. Hvis hun sagde, at hun havde skabt en mand ved Guds hjælp, så havde hun skabt en mand ved Guds hjælp. Men Gud har sat love i sit univers. Et godt frø kan kun frembringe god frugt, og det onde frø kan kun

frembringe ond frugt. Selvom hvert frø er forskelligt, vil det bruge den samme jord, næring, fugt og solskin, men det vil frembringe sin egen slags. Læg mærke til historien om Kain-slægtslinjen. Læg mærke til historien om Seth-slægtslinjen. Der er kun én forskel mellem dem - det oprindelige frø. Intet andet.

Hvis man ser nærmere på denne udtalelse fra Eva, vil man opdage, at hun havde en større forståelse, end de fleste er klar over. Hun tilskrev ikke sønnen til Satan, for det ville have gjort ham lig med Gud. Kun Gud kunne skabe ægget i Marias livmoder. Satan kunne ikke gøre det. Det vidste Eva godt. Satan kan kun fordreje. Så han forførte hende med den forkerte sæd. Det var slangens sæd, der frembragte Kain. Det var Adams sæd, der frembragte Abel og Seth. Disse frø gennemgik nøjagtig den samme proces, men børnene var forskellige, for de kom fra forskellige frø.

Hun troede, at Kain var fra Gud. Hun accepterede djævelens løgn som Guds sandhed. Det er præcis, hvad vi har nu. Kirker opstiller sig selv som sandhedens kilder, men sandheden er ikke i dem; alligevel sværger deres børn ved dem og vil endda dræbe for at opretholde deres fejl.

Hvis du synes, det er en overdrivelse, så læs hele Paulus' Andet Brev til Timotheus kapitel 3 og de første fem vers i det fjerde kapitel.

Paulus' Andet Brev til Timotheus 4:1-5

"Jeg indskærper dig for Guds ansigt og for Kristus Jesus, der skal dømme levende og døde, så sandt som han kommer synligt og opretter sit rige:

Prædik ordet, stå frem i tide og utide, overbevis, irettesæt, forman, tålmodigt og med stadig undervisning!

For der vil komme en tid, da folk ikke vil finde sig i den sunde lære, men skaffe sig lærere i massevis efter deres eget hoved, fordi det kildrer deres ører.

De vil vende det døve øre til sandheden og slå sig på myter.

Men du, hold altid hovedet koldt, bær dine lidelser, gør din gerning som evangelist og fuldfør din tjeneste."

Da kirken tillod sig selv at bevæge sig væk fra det oprindelige, ligesom Adam og Eva, satte døden ind.

Der er ingen styrke i hende. Hun er blevet en monstrøsitet. I det øjeblik kirken bevægede sig mod form og ceremoni og mod præstedømme ved at organisere præsterne i en gruppe, der besluttede lederskab bortset fra Helligånden og Hans Ord, i samme øjeblik kom døden ind, og hun begyndte at blive syg, og da hun blev syg, ændrede hun sig til en magtesløs gruppe mennesker, hvis eneste våben var argumentation. Hun kunne ikke frembringe noget i Ånden, for hendes håb var bygget på et program og ikke på troen på Hans Ord. De såede program, så de høstede program. De såede fordrejelse, så de høstede fordrejede børn.

Hvis man piller ved Gud, høster man præcis det, man har sprøjtet ind. Det burde mennesket lære af naturen. Han har piller ved naturen. Han har sprøjtet sine egne ideer ind i naturen og omarrangeret molekylerne osv., og nu høster han en hvirvelvind. Se bare, hvordan de har avlet kyllingen. Den er så højt forædlet, at den er en læggemaskine, der lægger sig selv. Den er ikke god som mad og er blød og dårlig at spise. De sprøjter stoffer ind i det kød, vi spiser, og på grund af det ændrer menneskekroppen sig, så kvinder bliver smallere om hofterne og bredere om skuldrene, og mænd bliver lige det modsatte. Hvis man nu leger med naturen og får et monstrum og et bagslag, hvad vil der så ske, hvis man ændrer sandheden til en løgn? Svaret er, at man vil skabe et antikristeligt, gudløst religionssystem, der er så fordrejet, at det ikke vil ligne eller frembringe det, som originalen gjorde. Det eneste svar, Gud har på en sådan situation, er ildsøen.

Den stakkels Smyrnaeiske tidsalder var døende. Da den døde, kom den aldrig tilbage. Ingen tidsalder vender nogensinde tilbage. Ingen vækkelse kommer nogensinde tilbage. Den kan ikke have Guds liv i sig ved naturlig generation. Det kræver en fornyelse fra oven. Denne sidste tidsalder startede med en pinsevækkelses ild, og de organiserede den lige tilbage. I stedet for at tage Ordet tog de deres egne ideer og gjorde præcis, hvad alle tidsaldre har gjort - erstattede Ordet med manualen. Bare tråd uden for manualen og se, hvad der sker. Du er ude, broder. Og de vil forfølge dig og skyde skylden på Gud. Og hvor de dog elsker deres organisation. Det er ikke så overraskende. De er andengenerationspinsefolk, og da Gud ikke har børnebørn, er de bare børn af deres fædre, kendt på deres trosbekendelse og tilbedelsesform. De kan tale om, hvad der var engang, men de kan ikke frembringe det. Engang havde de lynt, men det eneste, der er tilbage, er tordenen.

Men lad dem tale med dig om deres bevægelses herligheder. De vil sige: "Ja, min herre, De skal vide, at dette er en bevægelse, som ingen mennesker har startet. Den kom spontant. Ånden faldt over hele

verden. Ja, vi fik, hvad de fik på pinsedagen. Det var ikke af mennesker, men af Gud." HVORFOR LOD DE DET SÅ IKKE BLIVE SÅDAN? HVIS GUD STARTEDE DET, HVORDAN KAN DET SÅ VÆRE, AT GUD IKKE KUNNE HOLDE DET OG AFSLUTTE DET? Hvis Gud ikke skrev en håndbog med trosbekendelser, formler og dogmer for at starte det, hvilken ret havde de så til at gøre det?

Gud udgød sin Ånd over baptister, metodister, nazaræere, adventister, presbyterianere, brødre, Church of God (flere med dette navn) osv. Alle disse brødre var opdraget med forskellige doktriner, love, kirkehåndbøger osv. Gud fejdede det hele til side; han ødelagde deres dispensationsteorier og genoprettede Åndens gaver og beviste, at han er den samme i går og i dag og for evigt. Men lærte disse pinsevenner deres lektie om organisation? Nej, min herre. De organiserede sig med det samme igen og har skrevet deres egne lærebøger, vedtægter og kirkehåndbog, fællesskabsbog osv. med én idé i tankerne, nemlig at bevise, at de nu har hele sandheden, kender alle svarene og derfor er Guds elite, der kender vejen og kan vise den til andre som Guds udpegede vejledere. Men de har ikke forstået det. De har hybridiseret sig selv ligesom de grupper, de kom ud af. Hvis de vil være med i bruden, bliver de nødt til at komme ud, præcis som deres forfædre gjorde.

De er som alle de andre. Opvækkelsen er forbi. De forsøger at leve et navn og er døde. De organiserede sig, alt imens de talte om Guds Ånd. De taler om beviserne på Helligånden. Men de glemmer, at djævelen også kan tale i tunger. Den totale forvirring fra Babel er i deres midte, og de kalder det Guds Ånd. Endnu en gang ser vi mennesket fortælle Gud, i stedet for at Gud fortæller mennesket.

Nu har du måske lyst til at skælde mig ud for det, jeg har sagt. Det er i orden. De kalder sig pinsebevægelsen og Full Gospel. Lad dem bevise det. I pinsen kom ilden i en sky og delte sig over hver af dem som en tunge og faldt på hver enkelt. Hvor er ilden? De talte i tunger i pinsen, og de mennesker, der lyttede, forstod det. Hvor er den? Hele skaren af troende opførte sig som én familie. Pinsevennerne er lige så splittede som nogen anden gruppe i historien. Intet menneske turde slutte sig til den tidlige kirke, men kun Gud tilføjede. De har lige så mange bukke iblandt sig som alle andre. De påstår, at de er fulde af evangeliet, men de kan ikke bevise det. Deres kirker er lige så tomme for kraft som enhver af dem. Hvis de er fuldt Evangeliske, må vi hellere indrømme, at Bibelen tog fejl, da den beskrev de fuldt Evangeliske mænd på pinsedagen. De synger: "Der er sket en stor forandring i mig." Det har de ret i. Men forandringen har ikke været til det bedre.

Det er på tide at vende tilbage til Gud. De har et navn, som de lever under, men de er døde. Tungetale er ikke et bevis på opvækkelse. Det er et bevis på død. Tungetale proklamerede beviset på, at jødernes ceremonielle religion var forbi, at en ny æra var begyndt. I dag er tungetale med til at trække tæppet væk under de hedenske kirketider, og evangeliet vender tilbage til jøderne. Folk taler om, at tungetale indvarsler en stor åndelig bevægelse. De kom ikke med denne båd. Sandheden er, at det er afslutningen på alle menneskets ideer, programmer og kongeriger, og Guds rige er ved at blive indvarslet. Vågn op, Guds folk. Vågn op!

Hvis du ikke tror, det er sandt, så hør lige her. Over hele verden, både i pinsebevægelsen og i de fundamentale grupper, organiserer de forretningsmændene. De har invaderet prædikestolen uden et kald fra Gud. De har udnævnt sig selv til menneskefiskere og grundlæggere af en Guds bevægelse, og de siger, at den begavede tjeneste i Paulus' Brev til Efeserne 4:10-13, som Gud gav kirken, har slået fejl, så de tager over. Her er vi lige midt i opfyldelsen af profetien, som kaldes Horas genstridighed, og de ved ikke engang, at de har opfyldt den. De fortsætter blindt med at forkynde erfaring i stedet for sandhed. Må Gud have medlidenhed med dem. Må deres øjne blive åbnet, før det er for sent. Åh, lyt til mig. Hvornår har prestige i form af penge, socialt lederskab, forretningsevner eller ren og skær mental dygtighed nogensinde kvalificeret en mand til åndeligt lederskab eller givet Guds Ord nogen vægt? Og når materialitet eller menneskelige værdier på nogen måde begynder at vise sig som det medie, Gud arbejder med, i stedet for Helligånden ALENE, så kæmper vi mod Gud, ikke for Ham.

Jeg vil gerne have det slået fast med det samme. Jeg taler ikke imod de ældste i kirken. Nej, det gør jeg ikke. Og den ældste kan være så fattig, som nogen mand nogensinde har været fattig, eller være den rigeste mand i verden, så længe han er en af de ældste i hjerte og gerning. Jeg ville ikke tøve med at ordinere en mand, der har de rigtige åndelige kvalifikationer som ældste eller diakon, uanset hans økonomi eller sociale position. Men når man ser en social eller økonomisk struktur komme ind i kirken, som splitter folk på nogen måde - det er ikke af Gud. Det er endnu et tegn på tiden i denne fysiske rige, men åndeligt fattige Laodikeiske tidsalder, som vi lever i nu.

"Jeg kender din fattigdom." Lagde du mærke til, at deres fattigdom er forbundet med Satans synagoge i det samme vers? Ja, det er den rige, magtfulde organisation, der har rigdommen og altid skubber de små mennesker, der tjener Gud, ud. Når Guds Ånd bevæger sig i menneskers hjerter, hvem er det så, der efterlader bygninger og ejendom? Den lille flok taber altid til den store organisation. Og hvor går folk så hen? De tilbeder i hjem, gamle butikbygninger og kældre, ligesom de gjorde, da de gik ned i katakomberne.

Disse mennesker var fattige på denne verdens goder. Det er klart. Men de var rige i Ånden.

" jeg ved, at du spottes af dem." Nu er det ikke tanken her, at disse løgnere spotter Gud, selvom det siger sig selv. Men de spotter den sande kirke. Sådan er det altid. Jøderne i Jerusalem spottede kirken i begyndelsen. Det samme gjorde de hedenske polyteister. Hvis nogen bliver talt ondt om, vil det altid være den sande frø. På Neros tid fik de kristne skylden for enhver ulykke - selv for Roms afbrænding. I kommunistiske lande er den lille flok altid den første til at blive udryddet, selvom den faktisk er ubetydelig i størrelse. Selvom de kristne er fine, loyale mennesker, som kun gør godt, vil de altid blive forfulgt til det sidste, så de kan blive fysisk tilintetgjort.

Grunden til, at det er sådan, er, at de er en irettesættelse for de gudløse. Som en øm tommelfinger skiller de sig ud fra de ugudelige. Og selvom de retfærdige ikke har til hensigt at skade de onde, men kun ønsker at gøre godt, finder de altid ud af, at de er indblandet, som Johannes Døberens var med Herodes. For Johannes ønskede ikke at skade hverken Herodes eller hans kone, men at redde dem fra Guds vrede. Dette blev ikke bare grundigt misforstået og absolut modarbejdet, men Johannes blev dræbt på grund af det. Og på trods af alt det gode, Guds folk gør, bliver de stadig udsat for offentlig skam og slået ihjel. Der må da være en uhyggelig kraft bag et folk, der er så blottet for samvittighed, at de vil gøre ondt mod dem, der gjorde godt mod dem. Ja, der er sådan en kraft. Det er Satan. Svaret ligger i det næste vers.

Ti år med trængsler

Johannes' Åbenbaring 2:10

"Frygt ikke for, hvad du skal lide. Djævelen vil kaste nogle af jer i fængsel, så I prøves, og I får trængsel i ti dage. Vær tro til døden, og jeg vil give dig livets sejrskrans."

Hver gang Herren bruger disse ord: "Frygt ikke," er der en opgave på vej, som vil indebære stor fare, lidelse og afsavn. Han siger ikke ligeud: "Trængslen kommer." Det ville skræmme folk. Det ville skræmme én. Men som en mor, der er ved at slukke lyset, forsigtigt siger til sit barn, for at det ikke skal blive bange: "Vær nu ikke bange, for lyset vil blive slukket, og det vil blive mørkt. Men husk, at Jeg er her sammen med dig." Så Han siger: "Vær ikke bange for mennesker, eller hvad de kan gøre mod dig. Jeg er med dig, og Min nåde er tilstrækkelig for dig. Når du går gennem vandene, vil de ikke oversvømme dig. Ikke engang i døden er I besejret. I er mere end sejrherre."

Den store apostel Paulus vidste af erfaring, at disse ord var rigtige, og han skrev i Paulus' Brev til Romerne 8:35-39,

"Hvem kan skille os fra Kristi kærlighed? Nød eller angst? Forfølgelse, sult eller nøgenhed? Fare eller sværd?

Som der står skrevet: På grund af dig dræbes vi dagen lang, vi regnes for slagtefår.

Men i alt dette mere end sejrer vi ved ham, som har elsket os.

For jeg er vis på, at hverken død eller liv eller engle eller magter eller noget nuværende eller noget kommende eller kræfter,

Eller noget i det høje eller i det dybe eller nogen anden skabning kan skille os fra Guds kærlighed i Kristus Jesus, vor Herre

Nej, vi skal ikke frygte. Hans kærlighed fordriver al frygt."

Læg nu mærke til, hvad Han siger: "Djævelen vil kaste nogle af jer i fængsel, så I kan blive prøvet." Det gjorde jøderne lige på det tidspunkt. De hedenske præster gjorde det lige på det tidspunkt. Guvernørerne, som forsøgte at vinde offentlighedens gunst, fordi folket kunne lide arenaen, kastede de kristne i tusindvis i døden og ødelagde dem med løver og gladiatorer. Hvad har djævelen med dette at gøre? Hvorfor bebrejdede ham? Jo, men det er djævelens had, der står bag det hele. Han står bag det hele, fordi han hader Gud. Hvad Gud har sat sit hjerte på, vil Satan forsøge at ødelægge. Men se her. Her er lidt oplysning. Hvis Satan står bag de jøder, som trækker de kristne i retten, så er jøderne ikke af Guds religion, men af djævelens. Deres forsamling er også Satans synagoge. Og hvis den romersk-katolske kirke dræbte masser af troende i den mørke middelalder, ja og i alle tidsaldre, så er de også af djævelen og tilhører Satan.

Og hvis du synes, det er chokerende, så bare vent, til profetien i Johannes' Åbenbaring 13 går i opfyldelse. Det er påfaldende sandt, at Amerikas Forenede Stater er med i det kapitel. Netop tallet tretten er et symbol på denne nation. Det startede med tretten kolonier. Dets flag har tretten stjerner og tretten striber. Og der er hendes skæbne i det trettende kapitel. I dette billede, som er nævnt i dette kapitel, vil man finde al ondskaben fra det dyr, der var før det. Ligesom dyret rejste sig ved det Nikænske koncil, således vil billedet komme ud af Kirkernes Verdensråd med al ugudelig og satanisk magt for at lade

djævelens vrede gå ud over Guds sande vintræ. Det vil være en gentagelse af al djævelsk list og grusomhed.

De, der bekæmper Guds ydmyghed og håner og ødelægger - lad dem gøre det. Og det vil de gøre. Og alt sammen i Guds og religionens navn. Men de lyver. De er ikke af Gud. De er af deres far, djævelen. Ved deres gerninger mod ALLE mennesker afslører de sig selv for, hvad de er. Lad dem organisere sig og afvise den lille flok. De afslører blot yderligere for alle, at de er af djævelen. De er det falske vintræ - vintræet, der myrder. Deres had beviser, hvem de er. Den Nikolaitanske antikristkirke er, hvem de er.

"De skal kastes i fængsel." Ja, de bliver hevet i retten og falsk anklaget og retsforfulgt og fængslet. Og det hele sker selvfølgelig i religionens og anstændighedens og den krænkede uskylds navn. Alt sammen for en god sag. Det får mig til at tænke på Højesterets afgørelse om bøn og bibellæsning i skolerne. Hvem står bag den? Det er Satan. Det er bare endnu et vredesudbrud mod Gud.

"Du skal have trængsler i ti dage." Her er en profeti. Og med den er der et middel til at bestemme levetiden for den Smyrnaeiske tidsalder. Diokletian, den grusomste af alle kejsere, iværksatte en terrorkampagne mod Guds hellige, som uden Guds nåde ville have udslettet alle troende. Det var det blodigste i historien og varede ti år (de ti dage i Johannes' Åbenbaring 2:10b) fra 302 til 312.

"Vær trofast indtil døden." Han siger ikke, at du skal være tro indtil døden, men ind i døden. Du kan blive nødt til at forsegle dit vidnesbyrd med dit blod. Tusinder, ja millioner, er døde gennem alle tider. De døde i troen. Ligesom Antipas, den trofaste martyr, holdt de ikke af deres liv indtil døden. Ofte tænker vi, at det ville være næsten umuligt at være martyr. Men vov at huske, at den tro, vi dagligt bruger til at triumfere i Kristus Jesus, er den samme tro, som holder Polykarperne og alle martyrerne oppe. Den højeste tro vil give den højeste nåde til den højeste time. Velsignet være Gud for evigt!

"og jeg vil give dig livets sejrskrans." Når selv en kop koldt vand givet i Herrens navn bliver belønnet, hvor stor bliver så ikke belønningen til den, der giver sit liv som martyr for Herren Jesu navn. Måske kan vi få en lille idé, hvis vi sammenligner denne sejrskrans med den sejrskrans, man vinder i et væddeløb.

I Paulus' Første Brev til Korintherne 9:24 siger Paulus,

"Ved I ikke, at de, der er med i et løb på stadion, alle løber, men kun én får sejrsprisen? Løb sådan, at I vinder den."

Den sejrskrans, der blev givet til vinderen af det olympiske løb, var en krans af olivengrene. Men den sejrskrans, der tales om her i Johannes' Åbenbaring, og som gives til en martyr, er en kongekrone. Jesus kalder den livets krone. Den ene krone er for dem, der har kæmpet; den anden er for dem, der har givet. Begge kroner er uforgængelige. De vil ikke forgå. Vinderne af det verdslige livs kapløb vil snart miste glæden ved verdens hyldest. Deres ære vil forsvinde. Men de, der giver deres liv for Gud, enten ved daglig stræben eller ved at udgyde deres blod som kronoffer for deres liv, vil få livets krone.

Der bruges alt for lidt tid på at arbejde for Guds evige belønning. Guds belønning er alt for lidt værdsat. Hvis vi tror på, at kroppens opstandelse er en realitet, og at der findes et evigt rige af substans, så bør vi lægge de gode skatte i himlen, som er tilgængelige for de trofaste hellige.

Belønningen for at sejre

Johannes' Åbenbaring 2:11,

"Den, der har øre, skal høre, hvad Ånden siger til menighederne. Den, der sejrer, skal ikke skades af den anden død."

Nu taler Ånden igen til alle tidsaldre. Dette budskab skal trøste os i dag, ligesom det har trøstet vores brødre i alle de andre tidsaldre. Og Han siger til os, at den anden død ikke vil skade os.

Vi ved alle, at den anden død er ildsøen.

Johannes' Åbenbaring 20:14,

"Døden og dødsriget blev styrtet i ildsøen. Det er den anden død, ildsøen."

Det betyder selvfølgelig, at alle dem, der var derinde, blev kastet i ildsøen. Nu vil jeg gerne fremhæve noget for dig. Det vil uden tvivl få folk til at kommentere min mærkelige doktrin.

Men jeg står her på Guds Ords autoritet og benægter, at den ikke-troende kommer i et uendeligt helvede og brænder der uendeligt. For det første er helvede, eller ildsøen, eller hvad man nu vil kalde det, ikke uendeligt. Hvordan kan det være det, hvis det havde en begyndelse? I Matthæusevangeliet 25:41 står der, at "den evige ild var forberedt for djævelen og hans engle." Hvis den var forberedt, så var den ikke uden en begyndelse. Hvis den havde en begyndelse, kan den ikke være uendelig. Selvfølgelig kan du snuble over tanken om ordet "evig". Men det ord betyder "fra tidsalder til tidsalder"

og har forskellige betydninger knyttet til sig. I Første Samuelsbog 3:13-14 fortalte Gud Samuel, at Han ville dømme Elis hus for evigt, og at de ikke ville bringe flere ofre "for evigt" som Hans præster. Og i Første Kongebog 2:27 udstødte Salomo de sidste efterkommere af Eli fra præsteembedet. Det var cirka fire generationer senere. Nu kan du se, at "evigt" ikke kan sammenlignes med det, der er "uendeligt", eller det, der ikke har nogen begyndelse eller ende. I dette tilfælde betyder ordet "evigt" "til forsvindingspunktet". Det var det, der skete. De forsvandt.

Se på ordet "undergang" i Paulus' Andet Brev til Thessalonikerne 1:9,

"De skal straffes med evig undergang."

På græsk betyder "undergang" udslettelse. Og ordet "undergang" betyder IKKE at ødelægge. Nu betyder "undergang" noget, der fortsætter og fortsætter i forfald. Så hvad kan evig tilintetgørelse betyde? Det betyder ikke at blive ved med at tilintetgøre, for så ville ordet være "ødelæggende" i stedet for "undergang". Det betyder at ødelægge til endepunktet. At afslutte det.

Du undrer dig måske nu over, hvornår du kan bruge ordet "uendelig" og ikke bruge det på den måde, vi er blevet undervist. Det er nemt nok. Når det gælder Gud, betyder det at være uden begyndelse eller ende, og at være evig og aldrig ophører. Og når man taler om uendeligt liv, har man det i tankerne, som er Guds liv. "Dette er beretningen, at Gud har givet os uendeligt liv, og det liv er i Sønnen. Den, der har Sønnen, har livet." Det er altså kun Guds sønner, der har uendeligt liv, den slags, der aldrig har haft en begyndelse, men altid har været. Det er rigtigt. Du har noget i dig lige nu, som er uendeligt- uden begyndelse eller ende. Det er Guds Ånd. Det er en del af Gud Selv. Det er Guds liv.

Hvis en synder kommer i helvede og lider på samme måde, som du kommer i himlen og nyder himlen, så har han den samme slags liv, som du allerede har.

Så er der måske dem, der siger, at uendeligt liv betyder Guds børns velfærd. Det er deres velfærd og nydelse, der er på spil. På den anden side går synderen til sin straf, så vi kan reducere den anden død til et spørgsmål om straf og sted. Uendeligt liv betyder himlen, og uendelig straf betyder helvede. Du ville blive overrasket over de mænd, der er blevet ophøjet til teologer, som troede på det. Men ved du, hvad det gør? Det gør uendeligt liv til et spørgsmål om geografi i stedet for en person. Det uendelige liv er Gud - Herren Jesus Kristus. Hvordan nogen kan tro sådan noget, at uendeligt liv er et spørgsmål om sted, er mere, end jeg ved. Det får mig til at vakle, når jeg tænker på det.

Nej, min herre. Der findes kun én slags uendeligt liv. Gud har det. Hvis vi har Gud, har vi uendeligt liv i og gennem ham.

Så du kan se, at ordet uendelig kan bruges på forskellige måder, men når det gælder Gud, som er, hvad han er, har det én betydning. Det er Guds varighed. Man kan ikke anvende det på nogen anden måde. Gud alene er uendelig, og fordi han lever, lever vi med ham.

Lad nu ikke nogen sige, at jeg ikke tror på en ildsø og på straf. Det gør jeg. Jeg ved ikke, hvor længe den vil vare, men den vil til sidst blive fjernet. I Johannes' Åbenbaringen 21:8 står der, at de nævnte syndere vil få deres lod i ildsøen. Men den sande fortolkning af ordet er ikke "lod", men det er "tid". Se, der har du det.

Så de ugudelige skal kastes i helvede (Hades eller graven) og helvede i ildsøen. Adskilt fra Gud. Sikke en forfærdelig ting, det vil være.

Men med de retfærdige skal det ikke være sådan. De behøver ikke at frygte. De er blevet forløst af Gud. De er i hans favn. De er sejrherrene. Og hvem er den, der overvinder? Den, som tror, at Jesus er Kristus.

Hvorfor vil denne sejrherre, denne troende undslippe og gå ind i et rige af evigt liv og lyksalighed? Fordi Jesus betalte en pris for at løskøbe os fra synden. Han udfyldte adskillelsens hul, og vi, der var langt væk, er nu gjort nære ved blodet.

Og de vil aldrig komme i fordømmelse. De vil aldrig være i ildsøen. De kan aldrig blive fortabt, for han vil ikke miste nogen af dem. Ingen af de forløste vil være nogen steder, undtagen hvor Jesus er.

Ved du, hvorfor det er sådan? Jeg vil illustrere det for dig. Jeg har en lille dreng, Joseph. Han er en del af mig, uanset hvad der sker. Hvis jeg var en rig mand, ville det værste, jeg kunne gøre, ville være at gøre ham arveløs. Men der er intet, jeg nogensinde kan gøre for at fornægte ham. Det kan jeg ikke, for han er en del af mig. Her, lad os tage en blodprøve. Lad os matche hans blod med mit. Det vil bevise, at Joseph er min søn. Han er min.

Det er blodprøven, der viser, om du tilhører Gud eller ej.

Jeg kan ikke lade være med at tænke på dengang, jeg red flok på racerene Herefords ude i Colorado.

Vi var nødt til at tage kvæget ind til statslig inspektion, hvis vi ville have dem til at græsse på statens arealer. Men de ville ikke tillade et eneste dyr, som ikke havde et blodmærke på øret. Øremærket betød, at det var racerent. De rangers, der undersøgte dem, kiggede ikke en eneste gang på mærket. De kiggede bare på stemplet for at se, at blodet var det rigtige blod. Halleluja. Hvis det er det rigtige blod, må det være rigtigt.

Du ved, at Gud så ned og meddelte: "Den sjæl, der synder, skal dø. Den er adskilt fra Mig. Den kan ikke nærme sig Mig." Vi ved, at alle har syndet og mangler Guds herlighed. Det betød, at alle døde, alle blev adskilt, og en dag ville der komme en tid, hvor selv den smule liv ville blive udsøgt, og det hele ville være forbi. Men Gud tog i kærlighed et dyr og tog dets liv i stedet for synderens liv.

I Det Gamle Testamente bragte synderen et lam. Han lagde sin hånd på lammet, mens præsten skar lammets halsen. Han mærkede blødningen og hørte piben. Han mærkede kroppen stivne i døden. Han så røgen fra det stænkede blod stige op til Gud. Han vidste, at lammet havde taget hans plads. Han vidste, at lammets liv var blevet ofret for hans. Men lammets liv var dyreliv, og det kunne ikke komme tilbage til synderen og gøre ham ren. Så han gik med det samme ønske om at synde. Han gik ud med synden i tankerne og kom tilbage og bragte et offer for det samme et år senere.

Men sådan er det ikke i Det Nye Testamente. Vores døende lam er Guds søn, som gav sit blod som løsesum for mange. I tro går vi hen og lægger vores hænder på Lammet - vi ser ham med de blodige sår, den flænsede ryg, de grusomme torne, der flænsede hans pande - vi føler hans smerte og hører ham råbe: "Min Gud, min Gud, hvorfor har du forladt mig?" Og hvad skete der? Det liv, der forlod den ødelagte blodcelle, kom tilbage til den angrende. Det liv, der var i ham, kom tilbage til os. Vi vender tilbage uden mere lyst til at synde, og vi besidder nu et had til kødets gerninger og lyster.

Se på os. Hvad er vores liv? Bare en lille celle, der kom fra vores far. kvinden har ikke hæmoglobinet. Hun producerer ægget; hun er rugemaskinen. Men blodet kommer fra manden. Det er derfor, kvinden tager mandens navn. Børnene tager hans navn. Moderen er rugemaskine for de børn, hun føder ham.

Det er, hvad der skete for vores forløsning. Helligånden kom over Maria, og hun fødte en søn og kaldte Ham Jesus. Den store Skaber kom ned og blev et offer for vores synd. Hans blod var Guds blod. Det er præcis, hvad det var. Guds blod blev udgydt, og Ånden forlod Ham, da Han døde i smerte. Derefter kom det SAMME LIV (ÅNDEN) tilbage for at bo i den angrende synder og sætte ham fri. Synderen kom ikke tilbage år efter år, offer efter offer, for det var der ikke behov for. Ved ET offer er han én gang for alle blevet sat fri fra syndens herredømme og har modtaget Kristi liv, hvorved han hersker i sejr over synden, verden, kødet og djævelen.

Gud gjorde det. Han gjorde det hele. Han råbte til verden, der var forbandet i synd: "Jeg vil give jer et tegn. En jomfru skal blive med barn. En jomfru skal blive gravid og føde en søn. Det vil være jeres tegn. Det vil være et evigt tegn. Det, hun føder, vil være Emmanuel, Gud med os."

Gud kom ned i en blodcelle, ikke gennem en mand, men ved Helligånden, og i den jomfruelige livmoder blev der bygget et tabernakel med døden som formål. Kvindens sæd kom for at blive knust for at bringe os vores frelse. Da Helligånden kom over Maria, skabte han i hendes livmoder den celle, der skulle formere sig og blive til vor Herres krop. Den celle blev skabt. Det var begyndelsen på Guds skabelse. Det er, hvem Jesus er. Og Den Hellige blev fyldt med Helligt blod, selv Guds blod. Det tabernakel kom til verden. Han voksede op og blev en mand. Han gik til Jordan, og der blev dette offer vasket af Johannes i floden, der hedder Jordan. Da det Acceptable Offer steg op af vandet, kom Gud og tog bolig i Ham og fyldte Ham med Ånden uden mål. Og da Han døde og udgød Sit blod, blev Guds perfekte liv frigjort til at komme tilbage til den synder, der ville acceptere Kristus som sin Frelser.

Åh, hvor er det slående. Jehova, født grædende over en gødningsbunke. Jehova født i en krybbe af halm. Der er dit evige tegn til de stolte og opblæste, pseudo-intellektuelle, der har udviklet deres egen teologi og fornægtet Guds sandhed. Jehova Gud, en grædende baby i en stinkende stald. Så tror vi, at vi har ret til at være stolte, holde næsen op, kritisere og opføre os, som om vi var noget. Her er dit rigtige tegn. Det her er det rigtige. Jehova, der leger som en dreng. Jehova arbejder i et tømrerværksted. Jehova, der vasker fiskernes fødder.

"Jeg vil give dig et tegn," sagde Gud. "Ikke tegnet på et præsteskab med hvide kraver. Ikke et tegn på rigdom og magt. Der er ikke noget i dette tegn, som du vil ønske dig eller synes er passende. Men det er et evigt tegn. Det er det største tegn af alle." Jehova står i gården, såret og blødende, med torne på panden og spyt i ansigtet, hånet og gjort til skamme. Jehova, foragtet og afvist, hængende nøgen på korset, mens hyklerne hånede Ham og udfordrede Ham til at komme ned fra korset. Jehova, der dør. Jehova beder, og intet sker. Så døde Jehova. Det er tegnet for alle mennesker nu. Der er ikke noget andet som det. Det er det store tegn.

Så kom mørket over jorden. De lagde ham i en grav. Der lå Han i tre dage og nætter, indtil et jordskælv brød nattens mørke, og Han kom frem. Jehova kom frem. Jehova steg op i det høje. Så vendte

Jehova tilbage for at bo i sin kirke. Jehova kom tilbage med en mægtig, brusende vind og flammer af ild. Jehova kom tilbage for at vandre midt i sin kirke og give sit folk kraft. Endnu en gang kom Jehova, og denne gang for at blive i sit folk. Og igen helbreder Jehova de syge, opvækker de døde og manifesterer sig ved Ånden. Jehova kom tilbage, talte i tunger og gav svaret tilbage i fortolkning.

Jehova kom ned og oprejste den prostituerede til ikke at synde mere. Han kom ned til drukkenbolten med flueinficerede sår i ansigtet, mens han lå bevidstløs i rendestenen. Ja, Jehova kom for at manifestere sig i kød og manifestere sig gennem kød. Jehova kom - Gud i os, håbet om herlighed.

Ja, Jesus kom og udgød Sit blod og satte de fangne fri. Han kom og forløste Sine fortabte får. Han gav dem evigt liv, og de skal aldrig fortabes. Han vil ikke miste et eneste af dem, men rejse dem op på den yderste dag.

Halleluja, den anden død kan ikke skade dem. Den har ingen magt over dem. For de er Lammets, og de følger Ham, hvor end Han går.

Helligånden i alle tidsaldre

Johannes' Åbenbaring 2:11,

"Den, der har øre, skal høre, hvad Ånden siger til menighederne."

Der findes ikke én kirketidsalder, hvor dette vers ikke er nævnt. Hver eneste tidsalder har den samme formaning til folk i alle tidsaldre. "Den, der har øre, skal høre, hvad Ånden siger." Men det er absolut umuligt for alle mennesker at høre, hvad Ånden siger til de forskellige tidsaldre.

Paulus' Første Brev til Korintherne 2:6-16,

"Dog, visdom taler vi om blandt de fuldkomne, men ikke en visdom, som er af denne verden eller fra denne verdens forgængelige herskere.

Hvad vi taler om, er Guds hemmelige visdom, som var skjult, men som Gud allerede før tidernes begyndelse havde bestemt skulle føre os til herlighed.

Den visdom har ingen af denne verdens herskere kendt, for havde de kendt den, ville de ikke have korsfæstet herlighedens Herre.

Men som der står skrevet: Hvad intet øje har set og intet øre hørt, og hvad der ikke er opstået i noget menneskes hjerte, det, som Gud har beredt for dem, der elsker ham, det har Gud åbenbaret for os ved Ånden.

Thi Ånden ransager alt, selv Guds dybder. For hvem ved, hvad der bor i mennesket, undtagen menneskets egen ånd? Således ved heller ingen anden end Guds ånd, hvad der bor i Gud.

Vi har ikke fået verdens ånd, men Ånden fra Gud, for at vi skal vide, hvad Gud i sin nåde har givet os.

Og om dette taler vi ikke med ord, som menneskelig visdom har lært os, men med ord, som Ånden har lært os, og vi tolker det åndelige for åndelige.

Et sjæleligt menneske tager ikke imod det, der kommer fra Guds ånd; det er en dårskab for sådan et menneske, og det kan ikke fatte det, for det bedømmes kun efter Åndens målestok.

Det åndelige menneske derimod bedømmer alt, men selv bedømmes det ikke af nogen;

For hvem kender Herrens tanker og kan belære ham? Men vi har Kristi tanker."

Matthæusevangeliet 13:13-16,

Derfor taler jeg til dem i lignelser, fordi de ser og dog ikke ser, og hører og dog ikke hører og heller intet fatter.

På dem opfyldes den profeti af Esajas, der siger: I skal høre og høre, men intet fatte, I skal se og se, men intet forstå.

For dette folks hjerte er dækket med fedt, og med ørerne hører de tungt, og deres øjne har de lukket til, for at de ikke skal se med øjnene, høre med ørerne og fatte med hjertet og vende om, så jeg må helbrede dem.

Salige er jeres øjne, fordi de ser, og jeres ører, fordi de hører.

Johannesevangeliet 8:42-44,

"Jesus sagde til dem: »Hvis Gud var jeres fader, ville I elske mig, for det er fra Gud, jeg er udgået og kommet. Jeg er ikke kommet af mig selv, men det er ham, der har udsendt mig.

Hvorfor forstår I ikke, hvad jeg siger? Fordi I ikke kan høre mit ord.

I har Djævelen til fader, og I er villige til at gøre, hvad jeres fader lyster. Han har været en morder fra begyndelsen, og han står ikke i sandheden, for der er ikke sandhed i ham. Når han farer med løgn, taler han ud fra sig selv; for løgner er han og fader til løgneren."

Det fremgår tydeligt af disse Skrifter, at intet menneske af sig selv kan høre Gud. Den evne skal gives ham af Gud.

Matthæusevangeliet 16:17,

"Og Jesus sagde til ham: »Salig er du, Simon, Jonas' søn, for det har kød og blod ikke åbenbaret dig, men min fader i himlene."

Når vi lægger disse vers sammen, ser vi, at der kun er én gruppe mennesker, og det er en meget speciel gruppe mennesker, som er i stand til at høre, hvad Ånden siger i hver tidsalder. Det er en særlig gruppe, der modtager åbenbaringen for hver tidsalder. Den gruppe er af Gud, for den gruppe, der ikke kan høre, er ikke af Gud. (Johannesevangeliet 8:42-44.) Den gruppe, der kan høre og hører, hvad Ånden siger, og modtager åbenbaringen, er den gruppe, der er beskrevet i Paulus' Første Brev til Korintherne 2:6-16. Det er dem, der har Guds Ånd. Det er dem, der er født af Gud. De er døbt ind i Herren Jesu Kristi legeme ved Hans Ånd. De er døbt med Helligånden.

For yderligere at understrege det, vi lige har sagt, og for også at bruge et Skrift, som vi bør huske på, når vi taler om, hvem det er, der bliver døbt med Helligånden, så se, hvad Jesus siger i Johannesevangeliet 6:45,

"Der står skrevet hos profeterne: »Alle skal være oplært af Gud."

Men se Esajas' Bog 54:13, hvor dette er taget fra, og det lyder,

"Alle dine sønner skal være oplært af Herren."

ALT i Gud er Guds BØRN. Således er det, at beviset på at være et sandt Guds barn (den, som Ånden er kommet over og bor i) igen er, at man undervises i Ordet af Helligånden.

Nu kan du begynde at se, hvorfor tungetale ikke er et bevis på, at man er døbt med Helligånden. Der står ikke i nogen tidsalder, at "den, der har en tunge, skal sige, hvad Ånden siger". Det sætter tungetale, tolkning heraf, profeti osv. til side som et bevis. Beviset er at HØRE, hvad Ånden siger. Ånden taler. Ja, Ånden underviser. Det er præcis, hvad Jesus sagde, Han ville gøre, da Han kom.

Johannesevangeliet 14:26,

"han skal lære jer alt og minde jer om alt, hvad jeg har sagt til jer."

Og det er præcis, hvad der skete. Det er sådan, Evangelierne blev skrevet. Disse mænd havde ved Helligåndens hjælp genkaldd sig de Ord, som Jesus talte. Det er derfor, Evangelierne er nøjagtige. De er perfekte. Men Ånden bragte ikke kun alle ting til deres sind, men Han underviste dem yderligere i den sandhed, de allerede havde. Det er sådan, Paulus modtog sine åbenbaringer. Han sagde om det,

"For jeg gør jer bekendt med, brødre, at det evangelium, som er blevet forkyndt af mig, ikke er menneskeværk.

Jeg har heller ikke modtaget eller lært det af et menneske, men ved en åbenbaring af Jesus Kristus."

Paulus' Brev til Galaterne 1:11-12. Han blev undervist af Helligånden.

En dag, da Jesus var på jorden, kom en vis vigtig mand og besøgte ham. Denne mand sagde: "Rabbi, vi ved, at du er en lærer sendt af Gud." Men du vil bemærke, at Jesus afbrød ham. Han vendte sig mod Nikodemus, og de ord, Han sagde, kan meget vel omskrives således: "Jeg er IKKE en lærer. Jeg er offerlammet for synd. Jeg gør den Nye Fødsel mulig ved Min Ånd. Men der er En kommende, som er læreren. Han er Helligånden." Da Jesus var på jorden, kom Han som Lammet og som Profeten. Men da han kom tilbage til kirken ved Sin Ånd, blev Han læreren.

Og til alle tidsaldre hører vi den samme sandhed. "Den, der har øre, han høre, hvad Ånden siger til menighederne." Men kun en Åndsfuldt mand kan høre åbenbaringen for den pågældende tidsalder. Ingen

andre kan. Nej, min herre. Det kan de ikke, for det er præcis, hvad Paulus sagde i Paulus' Første Brev til Korintherne 2:6-16.

Dette burde få dig til at glæde dig. Der er en højst besynderlig doktrin i luften, som forårsager mange misforståelser og hårde følelser. For når pinsevennerne siger, at man SKAL tale i tunger, ellers er man ikke blevet døbt med Helligånden, så benægter de enten, at store mænd som Knox, Moody, Taylor, Goforth og andre ikke modtog Helligånden, eller også siger de, at de alle talte i tunger i al hemmelighed og ikke var klar over, hvad der foregik. Det er nu ikke sandt. Nej, min herre. Det er en grov fejltagelse. Tungetale er ikke beviset på, at man er fyldt med Ånd. Det er blot en af de ni manifestationer, der nævnes i Paulus' Første Brev til Korintherne 12. Der er ingen skriftsteder, der siger, at man modtager Helligånden talende i tunger, eller at man modtager Helligånden ved at tale i tunger. Men der står, at "efter at de alle var blevet fyldt med Helligånden, talte de i tunger", og senere står der, at de profeterede.

I dag tager mange det for givet, at alle, der hævder at modtage Helligånden ved at tale i tunger, taler i et ægte Åndeligt sprog. Men sådan er det ikke, for mange mennesker taler i et kendt sprog, men under indflydelse af en forkert ånd. Lad os nu sige, at vi er til et møde, og alle taler i tunger. Hvordan kan du vide, hvilken tunge der er fra Ånden, og hvilken der er fra djævelen? Jeg har været blandt hedninger, hvor deres troldmænd drak blod ud af et kranium, talte i tunger og tolkede og profeterede. De kan endda skrive i tunger.

Hvis tungetale er BEVISET på, at man har modtaget Helligånden, så må enhver tungetale være fra Gud. Men det er blevet indrømmet af folk, der taler i tunger, at der er falske og sande tunger, for Gud har de ægte, og Satan har de falske. Så mit spørgsmål er: "Hvem ved, hvad der er ægte? Hvem forstod sproget for at vide, hvad der blev talt? Hvem har dømmekraftens gave til at vide det?" Når vi får de svar, har vi noget at gå ud fra, men indtil da er vi nødt til at undre os over kilden til tungetalen. Du kan se lige nu, at hvis du bakker op om et tungebevis og ikke ved, hvad der bliver sagt, er du nødt til endelig at komme til det sted, hvor alle tunger skal være fra Gud. Det ville så få os til at tro, at djævelen ikke kan tale i tunger. Sådan er det ikke; nej, ikke et øjeblik. Enhver sand missionær på en fremmed mark ved kun alt for godt, at djævle taler i andre tunger, ligesom jeg ved det af erfaring.

Pinsebevægelsens teologer indrømmer, at de ikke har noget Skriftligt belæg for, at folk taler i tunger, når de er døbt med Helligånden. De indrømmer, at de udleder det af de oplevelser, der er beskrevet i Apostlenes Gerninger, hvori folk tre ud af fem gange talte i tunger. Og de siger også uden noget skriftsted, at der er to slags tungetale. Den ene er den tunge, man taler i, mens man modtager Helligånden, og det er "beviset", mens man senere, hvis man tror, kan modtage tungetalens gave, hvorved man kan tale ofte.

Men de siger, at når man først har talt i tunger som bevis på modtagelsen, kan man aldrig tale igen. Endnu en gang er vi ivrige efter at vide, hvor dette findes i Ordet. Hvis det ikke står der, så har Gud ikke sagt det, og ve den, der vil tilføje noget til Ordet. Men der er noget i Ordet om netop dette emne, som de ignorerer fuldstændigt. Paulus' Første Brev til Korintherne 13. Her nævnes menneskers og engles tungetale. Det skulle være kendte og ukendte tungemål. Moderne pinsevenner siger, at de kan modtage Helligånden ved at tale i ukendte eller engletunger. De har sat vognen foran hesten, for i Apostlenes Gerninger 2 talte folk på en perfekt dialekt, som selv de ikke-troende hørte og forstod.

Når Gud er tavs, må vi hellere være tavse. Men når Han har talt, må vi også hellere tale og sige, hvad Han allerede har sagt. Han fortalte os, at beviset, eller det, der ville ske, når vi var blevet døbt med Helligånden, var, at Læreren ville komme og undervise os i al sandhed. Men denne Lærer var en INDVENDIG lærer, ikke en udvendig lærer. Hvis Ånden ikke var indeni, ville du ikke høre sandheden og modtage den ved åbenbaring, hvis du hørte den hvert øjeblik af dagen. Det var tegnet på den iboende Ånd på Paulus' dage. De, der var fyldt med Helligånden, hørte Ordet, modtog det og levede efter det. De, der ikke havde Ånden, hørte det kun som kødelige mennesker, fortolkede det forkert og gik i synd.

I alle tidsaldre (og alle tidsaldre er Helligåndens tidsalder for den sande troende) - jeg siger, i alle tidsaldre var beviset det samme. De, der havde Ånden, Læreren, hørte Ordet, og Ånden i dem tog Ordet og underviste i det (åbenbarede det) for dem; og de var af den gruppe, der hørte budbringeren og hans budskab og tog det til sig og levede efter det.

Jeg ved, at det er en stor fristelse at henvise til Pinsedagen og også til den dag, hvor Helligånden faldt i Cornelius' hus, og så sætte disse to identiske oplevelser som bevis på Dåben med Helligånden. Men ved hver lejlighed blev tungetalen forstået af tilhørerne. Det er langt fra den moderne babel af forvirring, der hersker på Pinsemøder. Og hvis dette ikke var nok til at overbevise os om at droppe den slags ræsonnementer, hvad gør vi så, når vi bliver konfronteret med det faktum, at mennesker, der aldrig har talt i tunger, har nogle af de andre otte manifestationer i deres liv, såsom at meddele visdom, evnen til at bedømme ånder, meddele kundskab, tro, helbredelse og endda mirakler? Og denne observation er endnu mere interessant i lyset af, at tungetale er den mindste af de ni gaver; så når vi ser mennesker, der ikke taler eller nogensinde har talt i tunger, bruge større gaver end dem, der taler i tunger, må vi

afvise en sådan doktrin endnu mere fuldstændigt end før.

Så du kan se nu, at vi ikke har råd til at sige, hvad Bibelen ikke har sagt. Når Skriften lærer os, at Helligåndens arbejde og manifestationen af den Velsignede Person er at bringe sandheden i hver tidsalder til den sande sæd i den tidsalder, så ved vi, at Ånden skal være i personen, ellers kan han ikke modtage sandheden for den tid. Amen. Det er fuldstændig korrekt. Og hvis disse tidsaldre bringer noget frem, så er det helt sikkert denne sandhed.

Før vi forlader dette emne, vil jeg gerne gøre det helt klart for mig selv, hvad dåben med Helligånden er ifølge Ordet. Det er ikke i henhold til mig, og det er ikke i henhold til dig. Det skal være i overensstemmelse med "Dette siger Herren", ellers bliver vi vildledt. Amen.

Til at begynde med vil du bemærke, at på mine møder, når jeg er færdig med at prædike en evangeliserende tjeneste eller et undervisningsbudskab, kaster jeg nettet ud og inviterer til en respons fra folket. Jeg beder dem om at komme frem og modtage Helligånden. Når mine Pinsevenner hører mig sige det, tror de, at jeg inviterer folk til at komme frem og blive døbt med Helligånden, fordi de allerede er født på ny. Så når jeg inviterer dem, der er fyldt af Ånden, til at komme og tale med dem, der har svaret på invitationen til at modtage Ånden, kommer disse kære frem og taler med folk på en sådan måde, at de opmuntrer dem til at give efter for Gud og tro på at tale i tunger. Det har skabt en del forvirring, og jeg vil gerne fortælle dig præcis, hvad jeg mener. Jeg mener, at synderen skal komme frem og blive født på ny, hvilket vil sige at blive døbt ind i Kristi legeme ved Helligånden, hvilket er præcis, hvad der skete på Pinsedagen, da kirken blev grundlagt. Med andre ord, at blive født af Ånden er i sandhed at blive døbt med Helligånden. Det er én og samme ting.

Nu er jeg klar over, at det vil være forvirrende et øjeblik her, da de fleste ved, at jeg blev ordineret til Baptistprædikant, og jeg har standhaftigt erklæret, at Baptisterne har misforstået det ved at sige, at du modtager Helligånden, NÅR du tror, for det er ikke sådan. Du modtager ham "SIDEN du troede."

Apostlenes Gerninger 19:2-6. [DK-KJV]

"Han sagde til dem, Har I modtaget den Hellige Ånd efter at I kommet tro? og de sagde til ham, Vi har ikke så meget som hørt om at der er nogen Hellig Ånd.

Og han sagde til dem, Til hvad da blev i døbt? Og de sagde, Til Johannes dåb.

Da sagde Paulus, Johannes døbte sandelig med omvendelsesdåb, og siger til folket, at de skulle tro på ham som skulle komme efter ham, det er, på Kristus Jesus.

Da de hørte dette, blev de døbt i Herren Jesus' navn.

Og da Paulus havde lagt hans hænder på dem, kom den Hellige Ånd over dem; og de talte med tungemål, og profeterede. "

Dér er det. Paulus spørger: "Har I modtaget SIDEN, IKKE NÅR I troede." Og der er en stor forskel, for det er EFTER, at vi tror, at vi modtager. Paulus' Brev til Efeserne 1:13 er en nøjagtig ordret gentagelse af det, der skete i Efesos ifølge Apostlenes Gerninger 19, [DK-KJV]

"På hvem I også stolede, EFTER at I hørte sandhedens ord, jeres frelses evangelie: i hvem I også var forseglet, med dette løftes hellige Ånd, efter at I troede, EFTER at I troede (ikke når I troede)."

Her er min pointe. Alt for mange af vores modernister og selv vores fundamentalister (såkaldte) tror på frelse på et bestemt tidspunkt, som i mange tilfælde kaldes "at tage en beslutning", og det er blevet kaldt at modtage Kristus eller at blive født på ny. At tage imod Kristus er at tage imod Hans Ånd. At modtage Hans Ånd er at blive født på ny. At modtage Hans Ånd er at blive døbt med Helligånden. Amen. Disse mennesker tror. Det er vidunderligt. Men de stopper der. Du modtager Helligånden, EFTER at du har troet. Sådan har det altid været, og sådan vil det altid være. Det allerførste ord til folket var af Peter på Pinsedagen, og han sagde,

"Omvend jer og lad jer alle døbe i Jesu Kristi navn til jeres synders forladelse, så skal I få Helligånden som gave.

For løftet gælder jer og jeres børn og alle dem i det fjerne, som Herren vor Gud vil kalde på."

Disse anvisninger kom som et direkte svar fra Peter i forhold til, hvad der faktisk var sket på Pinsedagen. Det, der skete, var, at Gud ifølge Joel udgød den lovede Helligånd over alt kød. Han blev ikke udgydt før den tid eller givet før den tid. Det var det. Men DETTE skulle komme fra nu af ved at omvende sig, blive døbt i Herren Jesu Kristi Navn, og så var Gud forpligtet til at fylde dem, der kom. Peter eller nogen anden af apostlene sagde aldrig: "I skal fødes på ny og derefter fyldes med Ånden."

At dette er erfaringsmønsteret i forhold til at modtage Helligånden, kan man se ved at lægge mærke til den næste gang, Ånden faldt over et folk.

Apostlenes Gerninger 8:5-17,

"Filip tog ned til byen i Samaria og prædikede for dem om Kristus.

Og i folkeskarerne var alle som én optaget af det, Filip sagde, når de lyttede til ham og så de tegn, han gjorde;

For mange af dem, der var besat af urene ånder, dem fór de ud af med råb og høje skrig, og mange lamme og halte blev helbredt.

Og der blev stor glæde i den by.

Men der var i forvejen i byen en mand, der udøvede magi, så folk i Samaria var helt overvældede. Han hed Simon og gav sig ud for at være noget stort.

Alle, små som store, var optaget af ham og sagde: Han er Guds kraft, den, der kaldes Den Store.

De var optaget af ham, fordi han gennem lang tid havde forbløffet dem med sine magiske kunster.

Men da de nu troede Filip, der forkyndte evangeliet om Guds rige og om Jesu Kristi navn, lod de sig døbe, både mænd og kvinder.

Ja, også Simon selv kom til tro, og da han var blevet døbt, holdt han sig hele tiden til Filip og var forbløffet over de tegn og mægtige gerninger, han så.

Da apostlene i Jerusalem hørte, at Samaria havde taget imod Guds ord, sendte de Peter og Johannes ned til dem.

Da de kom derved, bad de for dem, om at de måtte få Helligånden;

For den var endnu ikke kommet over nogen af dem, de var kun blevet døbt i Herren Jesu navn.

De lagde så hænderne på dem, og de fik Helligånden."

Ifølge vers 12 TROEDE DE PÅ ORDET. Derefter blev de døbt i Herren Jesu Navn. Men ifølge vers 16 havde de på trods af alt dette STADIG IKKE MODTAGET HELLIGÅNDEN. Det var først EFTER at have troet og være blevet døbt korrekt, at de modtog Helligånden. Det er præcis det mønster, som Peter beskriver i Apostlenes Gerninger 2:38-39.

Et andet skriftsted, der kaster forunderligt lys over dette, findes i Paulus' Brev til Galaterne 3:13-14,

"Forbandet er enhver, der hænger på et træ

For at velsignelsen til Abraham kunne nå ud til hedningerne i Kristus Jesus, og vi ved troen kunne få Ånden, der var lovet os."

Nu kan det på ingen måde siges, at "Abrahams velsignelse" er genfødslen, og at "løftet om Ånden" er Dåben med Helligånden som to separate begivenheder. For Skriften lyder således: "Jesus døde på korset, og ved hjælp af denne død og opstandelse kom Abrahams velsignelse over Hedningerne og forlod Jøderne. Dette skete, for at Helligånden kunne blive tilgængelig for Hedningerne."

At forstå, hvad jeg lige har sagt, er at opklare, hvorfor studerende aldrig nogensinde har fundet Paulus sige på noget tidspunkt: "Bliv født på ny, og bliv DEREFTER fyldt med Ånd." De har udledt, at det står der, og de har lagt deres egne betydninger ind for at få det til at stå der, MEN DET STÅR DER IKKE I SKRIFTEN. Jesus har heller aldrig sagt det.

Se på Johannesevangeliet 7:37-39, og læs det nu med forståelse.

"På festens sidste og største dag stod Jesus frem og råbte: »Den, der tørster, skal komme til mig og drikke.

Den, der tror på mig, skal det gå, som Skriften siger: Fra hans indre skal der rinde strømme af levende vand.

Det sagde han om den ånd, som de, der troede på ham, skulle få. For Ånden var der endnu ikke, fordi Jesus endnu ikke var herliggjort."

Her står der tydeligt og eftertrykkeligt, at den troende, der drikker ved at komme til Jesus i tro, vil få strømme af levende vand til at strømme ud af ham. Og det placerer denne oplevelse ved Pinsetid.

Med denne tanke i baghovedet læser vi Johannesevangeliet 4: 10 og 14,

"Hvis du kendte Guds gave og vidste, hvem det er, der siger til dig: Giv mig noget at drikke, så ville du have bedt ham, og han ville have givet dig levende vand."

Hvis du kendte Guds gave og vidste, hvem det er, der siger til dig: Giv mig noget at drikke, så ville du have bedt ham, og han ville have givet dig levende vand."

Det samme levende vand nævnes, men denne gang kaldes det ikke en flod; det kaldes en artesisk brønd. Det er her, folk begår deres fejl. Fordi det kaldes en brønd og en flod, tror de, at det ene sted er evigt liv givet af Ånden, og det næste sted, hvor det kaldes en flod (hvilket antyder en stor dynamik), må det være Ånden, der nu gives som en kraftudladning. Men sådan er det ikke. Det er ét og det samme. Det er Ånden, der giver liv og kraft, og den kom på Pinsedagen.

Hvad er det, der forårsager denne misforståelse? Svaret er: "ERFARINGER". Vi er gået efter erfaringen og ikke efter Ordet. Væk med erfaringen som din målestok. Der er kun ét lod, kun én stang, og det er ORDET. Se nu godt efter og forstå dette. Peter sagde: "Omvend jer og bliv døbt i Jesu Kristi navn til syndernes forladelse, så skal I modtage Helligåndens gave." Paulus sagde: "Har I modtaget Helligånden, SIDEN I troede?" Det er hele vores problem lige her. Folk omvender sig fra deres synder, de bliver døbt i vand, MEN DE GÅR IKKE VIDERE OG MODTAGER HELLIGÅNDEN. MAN TROR FOR AT MODTAGE ÅNDEN.

At tro på Jesus er et skridt i den rigtige retning, nemlig mod Helligånden. Men folk stopper der. De går så langt som til vandet, og så stopper de. De tror, og så stopper de. Bibelen siger ikke, at man modtager, NÅR man tror. Det er: "Har du modtaget Helligånden, SIDEN du troede?" Den nøjagtige og bogstavelige oversættelse er: "Modtog I Helligånden, efter at I tidligere havde troet?" Folk tror, og så stopper de. Man modtager ikke Helligånden, når man tror PÅ Ham, efter at have omvendt sig. Man fortsætter og modtager Helligånden. Kan du se det? Det er det, der er galt med vores fundamentalister. De har ingen kraft, for de stopper før Pinsen.

De er som Israels børn, der kom ud af Egypten og stoppede kort før det Forjættede Land. De israelske børn forlod Egypten med omkring to millioner mennesker. De rejste alle sammen, alle så de samme mirakler fra Gud, alle fik del i den samme manna og vand fra den knuste klippe, alle fulgte den samme sky om dagen og ildsøjlen om natten, men KUN TO nåede det Forjættede Land. KUN TO VAR SANDE ELLER ÆGTE TROENDE. Det er korrekt, for Ordet fortæller os, at resten døde på grund af vantro; og på grund af vantro kunne de ikke komme ind (Brevet til Hebræerne 3:19). Så eftersom det er sådan, og kun TO GIK IND, så var resten ikke sande troende. Hvad gjorde forskellen? To blev ved Ordet. Da de ti spioners hjerter svigtede ved Kadesh Barnea, vaklede Josva og Kaleb ikke, for de troede på Ordet og sagde: "Vi er mere end i stand til at indtage landet." De vidste, at de kunne, fordi Gud havde sagt: "Jeg har givet jer landet." Efter alt det, israelitterne så af Guds kraft og godhed og udfrielse, kom de ikke ind i hvilen, som er en type på Helligånden. Så du kan se lige nu, at meget få nogensinde vil tro hele vejen til at modtage Guds Ånd.

Okay, vi er kommet så langt. Nu vil jeg gå videre, og når jeg gør det, ved jeg, at jeg vil få nogle følelser til at stige. Men det er ikke noget, jeg er ansvarlig for. Jeg er ansvarlig over for Gud og Hans Ord og de mennesker, Gud har sendt mig til. Jeg er nødt til at være trofast i alt, hvad han giver mig at sige.

I Johannesevangeliet 6:37 & 44 står der,

"Alt, hvad Faderen giver mig, skal komme til mig, og den, der kommer til mig, vil jeg aldrig vise bort."

Ingen kan komme til mig, hvis ikke Faderen, som har sendt mig, drager ham, og jeg skal oprejse ham på den yderste dag."

Johannesevangeliet 1:12-13,

"Men alle dem, der tog imod ham, gav han ret til at blive Guds børn, dem, der tror på hans navn;

De er ikke født af blod, ikke af køds vilje, ikke af mands vilje, men af Gud."

Paulus' Brev til Efeserne 1:4-5,

"For før verden blev grundlagt, har Gud i ham udvalgt os til at stå hellige og uden fejl for hans ansigt i kærlighed."

I sin gode vilje forudbestemte han os til barnekår hos sig ved Jesus Kristus."

Uden at blive alt for involveret i emnet om Guds suverænitet (for det ville kræve en bog i sig selv), så lad mig her påpege, at ifølge disse vers vælger Jesus Kristus Sin egen brud på samme måde, som mænd vælger deres brude i dag. Bruden i dag beslutter ikke bare, at hun vil tage en bestemt mand til ægtemand. Nej, min herre. Det er brudgommen, der beslutter og vælger en bestemt kvinde til sin brud. (Johannesevangeliet 15,16: " Det er ikke jer, der har udvalgt mig, men mig, der har udvalgt jer.")

Ifølge Guds Ord blev bruden udvalgt, før verden blev grundlagt. Denne udvælgelse af bruden var forudbestemt i Ham selv. Paulus' Brev til Efeserne 1:9.

Og i Paulus' Brev til Romerne 9:11 står der

"For at Guds beslutning om udvælgelse skulle stå fast."

Du kan ikke læse det på nogen anden måde. Hjertets formål, Guds evige formål var at tage en brud efter sit EGET valg, og det formål var i Ham selv, og da det var evigt, var det bestemt, før verden blev grundlagt.

Se nu godt efter og se dette. Før der nogensinde var et støvkorn af en stjerne; før Gud var Gud (Gud er et objekt for tilbedelse, og ingen var der til at tilbede Ham, så Han var på det tidspunkt kun potentielt Gud), og Han kun var kendt som evig Ånd, var bruden allerede i Hans tanker. Ja, det var hun. Hun eksisterede i Hans tanker. Og hvad med Guds tanker? De er evige, er de ikke?

Guds evige tanker! Lad mig spørge dig: "Er Guds tanker uendelige?" Hvis du kan se det, vil du se mange ting. Gud er uforanderlig i både væsen og adfærd. Det har vi allerede studeret og bevist. Gud er uendelig i Sine evner, så derfor må han som Gud være alvidende. Hvis Han er alvidende, så er Han ikke i gang med at lære, og Han tager heller ikke råd, selv ikke med Sig selv, og Han tilføjer heller ikke på noget tidspunkt til Sin viden. Hvis Han kan udvide sin viden, så er han ikke alvidende. Det bedste, vi kan sige, er, at han på et tidspunkt vil blive det. Men det er ikke bibelsk.

Han ER alvidende. Han har aldrig haft en ny tanke om noget som helst, for alle Sine tanker har Han altid haft og vil altid have, og Han kender enden fra begyndelsen, fordi Han er Gud. SÅLEDES ER GUDS TANKER EVIGE. DE ER VIRKELIGE. De er ikke bare som en mand med en tegning, Han har lavet, og som en dag vil blive omsat til substans og form, men de er allerede virkelige og evige og en del af Gud.

Se, hvordan det fungerer. Gud har altid haft Sine tanker for Adam. Adam, som Hans tanker, var endnu ikke udtrykt.

Salmernes Bog 139:15-16 vil give dig en lille idé om dette,

"Min substans var ikke gemt fra dig, da jeg var lavet i hemmelighed, og nysgerrigt udvirket i de laveste dele af jorden.

Dine øjne så' min substans, som endnu var uperfekt; og i din bog var alle mine lemmer nedskrevet, som i fortsættelse var formet, som da der stadig ikke var nogen af dem."

Det blev som sagt ikke skrevet om Adam, men det giver dig idéen og viden om, at tanken var der i Hans sind, og at tanken var uendelig og skulle udtrykkes. Så da Adam blev formet af jordens støv, og hans åndelige væsen blev skabt af Gud, blev Adam Guds tanke udtrykt, og de uendelige tanker blev nu manifesteret.

Vi kan gå ned gennem århundrederne. Vi finder en Moses, en Jeremias, en Johannes Døberer, og hver af disse var Guds uendelige tanke udtrykt i sin tid. Så kommer vi til Jesus, LOGOS. Han var den perfekte og fuldkomne TANKE udtrykt, og Han blev kendt som Ordet. Det er, hvad Han ER, og for evigt VIL VÆRE.

Nu står der, at "Han har udvalgt os I HAM (Jesus), før verden blev grundlagt." Det betyder, at vi var lige der MED Ham i Guds sind og tanker, før verden blev grundlagt. Det giver en UENDELIG kvalitet til de udvalgte. Det kan man ikke komme væk fra.

Lad mig lige indskyde en tanke her. Selv vores naturlige fødsel er baseret på valg. De kvindelige æggestokke producerer mange, mange æg. Men hvorfor er det, at der på et bestemt tidspunkt kommer et bestemt æg ned og ikke et andet? Og blandt de mandlige sædceller sætter en bestemt frø sig fast på ægget uden nogen kendt grund, mens andre, der lige så godt kunne have sat sig fast, eller som havde en bedre mulighed for det, ikke gjorde det og gik til grunde. Der er en intelligens bag alt dette, for hvad bestemmer ellers, om barnet er en dreng eller en pige, blond eller brunette, lys eller mørk øjentyper osv. Med disse tanker i baghovedet, så tænk på Josva og Kaleb.

Sagde Jesus ikke i Johannesevangeliet 6:49

"Jeres fædre spiste manna i ørkenen, og de døde?"

De forældre, der døde, var nødvendige som forfædre til det folk, Jesus talte til. De gik til grunde, men de var naturligt udvalgt af Gud, ligesom Josva og Kaleb var det åndeligt.

Men for at fortsætte. Disse udvalgte var ikke kun Guds uendelige tanker, som skulle komme til udtryk i kød på deres rette tid, men de samme udvalgte kaldes ved et andet navn.

Paulus' Brev til Romerne 4:16.

"Derfor var det af tro, for at det kunne være af nåde, så at løftet kunne stå fast for alle hans efterkommere, ikke kun dem, som har loven, men også dem, som har Abrahams tro. Han er fader til os alle."

Paulus' Brev til Romerne 9:7-13,

"Og det er heller ikke alle Abrahams efterkommere, der er hans børn - det hedder jo: Det er efter Isak, dine efterkommere skal have navn."

Det betyder, at det ikke er hans kødelige børn, der er Guds børn, men det er de børn, som løftet handler om, der regnes for hans efterkommere.

For det var et løfte, han fik: Næste år ved denne tid kommer jeg tilbage, og så har Sara en søn.

Men ikke nok med det; sådan også, da Rebekka skulle have børn med én mand, vor fader Isak:

Endnu inden de var født, endsige havde gjort noget godt eller ondt, blev der - for at Guds beslutning om udvælgelse skulle stå fast, ikke på grund af gerninger, men fordi han selv kalder;

Sagt til hende: Den ældste skal trække for den yngste.

Der står jo skrevet: Jeg elskede Jakob, men hadede Esau."

Paulus' Brev til Galaterne 3:16,

"Men hvad Abraham angår, blev løfterne givet til ham og til hans afkom. Det hedder ikke: »og til dine afkom« i flertal, men i ental: »og til dit afkom«, og det er Kristus."

Paulus' Brev til Galaterne 3:29,

"Og hører I Kristus til, er I også Abrahams afkom, arvinger i kraft af Guds løfte."

Ifølge Paulus' Brev til Romerne 4:16 finder vi, at Gud har givet et Sikkert Løfte til ALLE Abrahams afkom, og Paulus sætter sig selv og alle troende under den betegnelse, fordi han siger "Abraham, som er far til os ALLE." Derefter fortsætter han med ikke bare at indsnævre sin definition, men snarere at færdiggøre den, for i Paulus' Brev til Galaterne 3 identificerede han SÆDET (ental) med Jesus og regnede "sædets børn" som børn af løftet, og løftet som noget, der har at gøre med "udvælgelse" eller "Guds valg". Og det er præcis, hvad vi har sagt. De, der er af den Kongelige Sæd, er Guds udvalgte; de er forudbestemt, kendt på forhånd af Gud, og de var i Guds sind og Hans tanker.

Kristi Sande Brud har i al evighed været i Guds tanker, men er ikke kommet til udtryk, før hvert enkelt medlem kom frem på det fastsatte tidspunkt. Efterhånden som hvert medlem kom frem, blev det UDTRYKT og indtog sin plads i legemet. Denne brud er således bogstaveligt talt det TALTE ORDS SÆDBRUD. Og selvom hun er feminin i betegnelsen, kaldes hun også "Kristi legeme". Det er meget tydeligt, at hun burde kaldes det, for hun var forudbestemt i Ham, kom fra den samme kilde, var evig med Ham og manifesterer nu Gud i et legeme med mange medlemmer, mens Gud engang blev manifesteret i ET LEM, nemlig vores Herre Jesus Kristus.

Nuvel, her kommer vi til en konklusion. Som den evige Logos (Gud) blev manifesteret i Sønnen, og i Jesus boede hele Guddommens fylde legemligt, og Den Uendelige var Faderen manifesteret i kød og derved fik titlen Søn, således blev vi, uendelige i Hans tanker, til gengæld Det Talte Ords flerlemmede Sæd, manifesteret i kød, og de uendelige tanker, der nu er manifesteret i kød, er Guds sønner, selv om vi kaldes sådan. VI BLEV IKKE SÆD VED GENFØDSLEN, VI VAR SÆDET OG BLEV DERFOR GENFØDT, FOR KUN DE UDVALGTE KAN BLIVE GENFØDT. Fordi vi VAR SÆDET er

grunden til, at vi kan blive levendegjort. I IKKE-SÆDET er der ikke noget at levendegøre.

Husk dette omhyggeligt. Tag nu det næste skridt. Forløse betyder at købe tilbage. Det genopretter til den oprindelige ejer. Ved sin død, det udgydte blod, KØBTE Gud SINE EGNE tilbage. Han købte Det

Talte Ords Sædbrud tilbage. "Mine får hører Min røst (Ordet), og de følger Mig." Du har altid været et får. Du har aldrig været en gris eller en hund, der blev forvandlet til et får. Det er umuligt, for enhver form for liv producerer den samme slags, og der er ingen ændring i arten. Da vi var i Guds tanker og derefter blev udtrykt i kød, måtte der komme en dag, hvor vi ville høre Hans stemme (Ordet) og høre den stemme blive klar over, at vores Fader kaldte på os, og erkende, at vi er Guds sønner. Vi hørte hans stemme, og vi råbte som den fortabte søn: "Frels mig, min Fader. Jeg vender tilbage til dig."

En søn af Gud kan gå lang tid, før han erkender, at han er en søn. Faktisk er mange sande kristne ligesom historien om ørneungen, der blev udklækket under en høne. Du ved, at ørnen er et billede på den sande troende. En bonde tog et æg fra en ørnerede og lagde det under en høne. Med tiden udklækkede alle æggene under hønen. Ungerne kom fint ud af det med hønemor, men den lille ørn kunne ikke finde ud af at klukke og skrabe efter mad i gødningsbunken. Det lykkedes ham at tjene til livets ophold, men han var temmelig forvirret over det hele.

Men en dag fik ørnemoderen, som havde lagt ægget, øje på den lille ørn på jorden langt oppe i luften. Hun styrtede ned med enorm fart og skreg af sin lunges fulde kraft, at han skulle flyve op og møde hende. Han havde aldrig hørt en ørn skrig, men da han hørte det første skrig, var der noget, der rørte sig i ham, og han længtes efter at kaste sig ud mod den. Men han var bange for at prøve. Igen skreg moderen, at han skulle rejse sig i vinden og følge efter hende. Han skreg tilbage, at han var bange. Endnu engang råbte hun og skreg, at han skulle prøve. Han slog med vingerne og kastede sig op i luften, og som svar på sin mors skrig svævede han ud i den blå himmel. Ser du, han har altid været en ørn. Han opførte sig som en kylling i et stykke tid, men han kunne ikke være tilfreds. Men da han hørte den store ørns kald, kom han til sit eget sted. Og når en sand søn af Gud hører Åndens råb gennem Ordet, vil han også indse, hvem han er, og løbe hen til den Store Profetørn og være sammen med Ham for evigt, siddende i det himmelske i Kristus Jesus.

NU KOMMER VORES TRIUMFALE HJØRNESTEN om Dåben med Helligånden.

Paulus' Brev til Galaterne 4:4-7,

"Men da tidens fylde var kommet, udsendte Gud hans Søn, lavet af en kvinde, lavet under den lov,

For at befri dem som var under den lov, for at vi måtte modtage sønnernes adoption.

Og fordi I er sønner, har Gud udsendt hans Søns Ånd ind i jeres hjerter, som råber, Abba, Fader.

Derfor er du ikke længere en tjener, men en søn; og hvis en søn, så en arving af Gud gennem Kristus."

Sådan er det. Jesus Kristus kom frem, døde på korset og udførte Forløsning (genoprettelse til den oprindelige ejer ved hjælp af køb eller betaling af prisen) og PLACEREDE OS dermed SOM SØNNER. Han gjorde os ikke til sønner, for vi var allerede Hans sønner, men Han placerede os som sønner; for så længe vi var i verden, i kødet, kunne vi ikke genkendes som Hans sønner. Vi blev holdt fanget af djævelen. Men vi var ikke desto mindre sønner. Og hør dette: OG FORDI I ER SØNNER, HAR GUD SENDT SIN SØNS ÅND IND I JERES HJERTER, SÅ I RÅBER: FADER, FADER." Hvem faldt Ånden på i pinsen? Sønnen. I Korinth? På sønner, mens de HØRTE ORDET.

Hvad er dåben med Helligånden? Det er Ånden, der Døber dig ind i Kristi legeme. Det er den nye fødsel. Det er Guds Ånd, der kommer ind og fylder dig, efter at du har omvendt dig (hørt Hans Ord) og er blevet døbt i vand som et svar på en god samvittighed over for Gud.

Det, vi lige har beskrevet, ville være meget lettere for alle at forstå, hvis alle troede på læren om Guddommens enhed. For der er ikke tre personer i denne Guddom, men EN. Derfor bliver vi IKKE født på ny ved, at Jesu Livsånd kommer ind, og derefter kommer Helligånden ind for at give os kraft. Hvis det var sandt, hvorfor vanærer vi så Faderen ved ikke at give Ham en rolle i vores fuldstændige frelse, for hvis frelsen er af Herren, og der er tre Herrer, så må Han (Faderen) også have noget at gøre. Men det kan da ses, at Jesus gjorde det meget klart, at det var Ham og Ham alene, der er Gud, og det er Ham og Ham alene, der kommer ind i den troende.

I Johannesevangeliet 14,16 står der, at Faderen vil sende en anden talsmand.

Men vers 17 siger, at Han (Jesus) bor hos dem og skal være i dem senere. I vers 18 siger Han, at Han vil komme til dem.

I vers 23, da han talte til disciplene, sagde han: "Vi (Faderen og Sønnen) vil komme til ham." Det er altså Faderen, Sønnen og Helligånden, der alle kommer på én gang, for DET ER EN PERSON, der udgør Guddommen. Denne tilsynekomst fandt sted på pinsedagen. Der er ikke to Åndens komme, kun ét.

Problemet er, at folk ikke kender den virkelige sandhed, og de tror simpelthen på Jesus for at få syndsforladelse, men de modtager aldrig Ånden.

Før jeg afslutter dette emne, ved jeg, at der er et spørgsmål i jeres sind. I vil gerne vide, om jeg tror på doktrinen om præeksistens. Jeg tror ikke på mormonernes doktrin om sjæles præeksistens, lige så lidt som jeg tror på reinkarnation eller sjælevandring. Vær forsigtig her og se dette. Det er ikke personen, der kommer forudbestemt uendeligt fra Gud, DET ER ORDET, ELLER SÆDET. Sådan er det. Langt tilbage, før at det menneskelige sind kan fatte det, tænkte og besluttede den evige Gud med evige tanker,

“JEG ELSKEDE JAKOB, MEN HADEDE ESAU.

(Paulus' Brev til Romerne 9:13)

OG INGEN AF DEM VAR FØDT, OG INGEN AF DEM HAVDE GJORT GODT ELLER ONDT.”

Se, det var TANKEN, og så blev den tanke udtrykt, og Gud købte Jakob tilbage, fordi Jakob alene var SÆDET. Jakob alene havde sædet; det er derfor, han havde respekt for førstefødselsretten og Guds pagt. Hvis du er den sande sæd, vil du høre Ordet; Ånden vil døbe dig ind i Kristi legeme, fylde dig og give dig kraft, og du vil modtage Ordet for din tid og tidsalder. Kan du se, hvor klart det sande bevis bliver, når Ordet bliver åbenbaret for dig? Bemærk igen, at Jesus var den kongelige sæd. Han levede i en menneskekrop. Da Ånden kaldte på Ham (den Ord-Manifesterede Tanke), gik han til Jordan og blev der døbt i vand. Da han adlød Ordet, kom Helligånden over Ham, og stemmen sagde: “Dette er min elskede søn, hør ham.” Stemmen sagde ikke: “Han er blevet min søn,” Jesus VAR sønnen. Helligånden placerede Ham som denne Søn foran dem alle. Da Han så var blevet fyldt på denne måde (og det samme mønster gælder på pinsedagen og altid derefter), gik Han ind med demonstreret kraft og modtog den fulde åbenbaring af Gud og fra Gud for den dag.

Nu har vi hele tiden sagt, at det sande bevis på at være døbt med Helligånden er, at den troende modtager Ordet for den tidsalder, han lever i. Lad mig vise dig det meget tydeligt.

De syv tidsaldre, som er beskrevet i Johannes' Åbenbaring kapitel 2 og 3, omfatter hele hedningernes fylde, eller hele den tid, hvor Gud har med hedningene at gøre for at frelse dem. I hver eneste tidsalder, uden undtagelse, står der præcis det samme, når budskabet til hver tidsalder åbnes og lukkes. “Til budbringeren fra (Efosos, Smyrna, Pergamon, Thyatira, Sardes, Filadelfia, Laodikea) skal du skrive: Dette siger han osv. osv. “... Den, der har øre, han (ental) skal høre, hvad Ånden siger til menighederne.” Bemærk her, at Jesus (ved Ånden) i HVER tidsalder henvender sig til KUN EN person i forhold til Ordet for den tidsalder. Kun EN budbringer for hver tidsalder modtager, hvad Ånden har at sige til den tidsalder, og den ENE BUDBRINGER er budbringeren til den sande kirke. Han taler på Guds vegne ved åbenbaring til “menighederne”, både de sande og de falske. Budskabet bliver derefter udsendt til alle. Men selvom det udsendes til alle, der kommer inden for budskabets rækkevidde, modtages budskabet kun individuelt af en bestemt kvalificeret gruppe på en bestemt måde. Hvert individ i denne gruppe har evnen til at høre, hvad Ånden siger gennem budbringeren. De, der hører, får ikke deres egen private åbenbaring, og en gruppe får heller ikke deres kollektive åbenbaring, MEN HVER ENKELT HØRER OG AT MODTAGE DET, SOM BUDBRINGEREN ALLEREDE HAR MODTAGET FRA GUD.

Det er ikke mærkeligt, at det forholder sig sådan, for Paulus skabte dette mønster under Guds hånd. Paulus alene havde den fulde åbenbaring for sin tid, som det fremgår af hans konfrontation med de andre apostle, der indrømmede, at Paulus var profeten og budbringeren til hedningerne for den tid. Og læg også mærke til den faktiske illustration i Ordet, at da Paulus ønskede at tage til Asien, forbød Gud ham det, for fårene (hans børn) var i Makedonien, og de (makedonerne) ville høre, hvad Ånden havde at sige gennem Paulus, mens folket i Asien ikke ville.

I alle tidsaldre har vi nøjagtig det samme mønster. Det er derfor, lyset kommer gennem en gudgiven budbringer i et bestemt område, og fra den budbringer spredes lyset så gennem andre, der er blevet trofast undervist. Men selvfølgelig lærer alle dem, der går ud, ikke altid, hvor nødvendigt det er KUN at tale det, som budbringeren har talt. (Husk, at Paulus advarede folk om kun at sige, hvad han sagde, I Paulus' Første Brev til Korintherne 14:37: “ Hvis nogen mener, at han er profet eller har en åndsgave, skal han vide, at det, jeg skriver til jer, ER ET BUD FRA HERREN. Hvad? kom Guds ord ud fra jer? eller kom det kun til jer?”) De tilføjer her, eller tager væk der, og snart er budskabet ikke længere rent, og vækkelsen dør ud. Hvor skal vi være omhyggelige med at høre EN stemme, for Ånden har kun én stemme, som er Guds stemme. Paulus advarede dem om at sige, hvad han sagde, ligesom Peter også gjorde. Han advarede dem om, at SELV HAN (PAULUS) ikke kunne ændre et ord af det, han havde givet ved åbenbaring. Åh, hvor er det vigtigt at høre Guds stemme gennem Hans budbringere, og så sige det, de har fået til opgave at sige til menighederne.

Jeg håber, at du begynder at se det nu. Måske kan du nu forstå, hvorfor jeg ikke holder med fundamentalisterne og pinsevennerne. Jeg er nødt til at holde mig til Ordet, sådan som Herren har åbenbaret det. Nu har jeg ikke dækket det hele. Det ville kræve en separat bog, men ved Herrens hjælp

vil vi få mange prædikener og bånd og budskaber om alle disse punkter for at hjælpe dig med at forstå og sammenholde hele Skriften.

“Den, der har øre, han høre, hvad Ånden siger til menighederne i hver tidsalder.” I alle tidsaldre var det det samme råb. Hør, hvad Ånden siger. Hvis du er kristen, vil du vende tilbage til det, Ånden lærer dig, det vil sige denne tidsalders Ord. Alle budbringere til alle tider vil forkynde det Ord. Enhver ny og sand vækkelse vil komme, fordi mennesker er vendt tilbage til Ordet for deres tidsalder. Råbet i enhver tidsalder er rettesættelsen: “I har forladt Guds Ord. Omvend jer og kom tilbage til Ordet.” Fra den første bog i Bibelen (første Mosebog) til den sidste bog (Johannes' Åbenbaring) er der kun én grund til Guds mishag - at forlade Ordet; og der er kun ét middel til at genvinde hans gunst - tilbage til Ordet.

I den Efesiske tidsalder, i denne tidsalder og i alle de tidsaldre, vi tænker på, vil vi se, at det er sandt. Og i den sidste tidsalder, som er vores tidsalder, vil vi opleve mørklæggelsen af Ordet, det fuldstændige frafald, der ender i den store trængsel.

Hvis du er den sande sæd, hvis du virkelig er døbt med Helligånden, vil du sætte Hans Ord højere end dit nødvendige kød og længes efter at leve efter HVERT Ord, der går ud af Guds mund.

Dette er min oprigtige bøn for os alle; må vi høre, hvad Ånden bringer fra Ordet til os i dag.

www.messagehub.info

Prædikener af

William Marrion Branham

“ i de dage, da den syvende engel skal blæse”... “Åb 10:7”